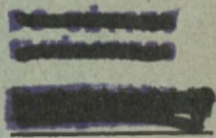

AKADEMIA SZTABU GENERALNEGO WP

KATEDRA TAKTYKI OGÓLNEJ

JAWNE

Egz. Nr 15

Tylko dla nauczycieli akademickich

archiwum

ĆWICZENIE WPROWADZAJĄCE Nr 104

**METODY I TREŚĆ PRACY DOWÓDCY, SZTABU, SZEFÓW
RODZAJÓW WOJSK I SŁUŻB PUŁKU W NATARCIU**

Opracowanie metodyczne
zajęć z taktyki ogólnej

46307

WARSZAWA

1987

AKADEMIA SZTABU GENERALNEGO WP

KATEDRA TAKTYKI OGÓLNEJ

JAWNE

~~XXXXXXXXXX~~
~~XXXXXXXXXX~~
~~XXXXXXXXXX~~
Egz. Nr 15

Tylko dla nauczycieli akademickich

ĆWICZENIE WPROWADZAJĄCE Nr 104

**METODY I TREŚĆ PRACY DOWÓDCY, SZTABU, SZEFÓW
RODZAJÓW WOJSK I SŁUŻB PUŁKU W NATARCIU**

**Opracowanie metodyczne
zajęć z taktyki ogólnej**

46307

WARSZAWA

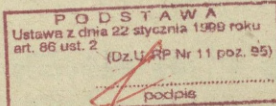
1987

Opis załączników

1. Mapa nr pf-1568/WW skala 1:50 000 na 10 ark.
Decyzja dowódcy 9 DZ do natarcia w dniu 2.12
2. Mapa nr pf-1569/WW skala 1:50 000 na 10 ark.
Położenie wojsk o 10.00 1.12 oraz zadania 14 pz
3. Mapa nr pf-1567/WW skala 1:50 000 na 10 ark.
Decyzja dowódcy 14 pz do natarcia
4. Mapa nr pf-1570/WW skala 1:50 000 na 4 ark.
Położenie wojsk o 12.00 2.12 oraz decyzja
dowódcy 14 pz

JAWNE

PRZEKLASYFIKOWANO
Protokół Nr 12657

~~SECRET~~

~~SECRET~~

Egz.nr15

ZATWIERDZAM
SZEF KATEDRY TAKTYKI OGÓLNEJ

/-/ płk dypl. Witold WÓJCIK

Tylko dla nauczycieli akademickich

ĆWICZENIE WPROWADZAJĄCE 104

Temat: Metody i treść pracy dowódcy, sztabu, szefów
rodzajów wojsk i służb pułku w natarciu

OPRACOWANIE METODYCZNE ZAJĘĆ Z TAKTYKI OGÓLNEJ

KIEROWNIK ZAKŁADU
DZIAŁAŃ BOJOWYCH PUŁKU

/-/ płk dypl. Stefan TRETYN

OPRACOWANIE METODYCZNE

Zajęcia nr 1

I. TEMAT: Metoda i treść pracy dowódcy pułku w zakresie wypracowania

II. CELE: Nauczyć słuchaczy:

a/ w roli dowódcy pułku:

- metody i treści pracy nad wypracowaniem zamiaru do natarcia ze szczególnym uwzględnieniem wniosków wynikających z analizy zadania i oceny sytuacji;
- formułowania i meldowania zamiaru działań;
- określania przedsięwzięć przyspieszających przygotowanie pododdziałów do wykonania postawionego zadania oraz formułowania problemów dla oficerów sztabu i szefów rodzajów wojsk.

b/ w roli szefa sztabu:

- metody i treści kalkulacji czasu.

III. ZAGADNIENIA SZKOIENIOWE I PODZIAŁ CZASU

1. Sprawdzenie przygotowania się słuchaczy do zajęć	10'
2. Analiza zadania bojowego	25'
3. Określenie przedsięwzięć, które należy niezwłocznie zrealizować w celu szybszego przygotowania pododdziałów do wykonania postawionego zadania	10'
4. Kalkulacja czasu	15'
5. Wydanie wytycznych szefowi sztabu dotyczących zapoznania przez niego zastępców dowódcy, szefów rodzajów wojsk i służb, dowódców pododdziałów z zadaniem, organizacji rozpoznania, rekonesansu oraz przygotowania danych niezbędnych do podjęcia decyzji	15'
6. Ocena sytuacji	65'
7. Określenie i zameldowanie zamiaru walki	30'
8. Omówienie zajęcia	10'

Razem: 180'

IV. Forma: Zajęcia grupowe w sali.

V. Wskazówki:

2.

a/ Organizacyjne

1. Na kilka dni przed zajęciami słuchacze pobierają założenie nr 1, mapy 1: 50 000 /po 1 na grupę/ z decyzją dowódcy 9 DZ, mapy 1: 50 000 /po 1 na każdego słuchacza/ oraz oleatę z sytuacją o 10.00 25.11.

2. W czasie instruktażu wykładowca nakazuje:

- skleić mapy, przerysować sytuację z oleaty na mapę oraz wrysować wnioski wynikłe z analizy zadania i oceny sytuacji;

- przestudiować założenie;

- przygotować się w roli dowódcy pułku do przeprowadzenia analizy zadania bojowego, określenia przedsięwzięć które należy niezwłocznie wykonać w celu przygotowania pododdziałów do wykonania zadania bojowego, oceny sytuacji, wydania wytycznych szefowi sztabu do zapoznania zastępców, szefów rodzajów wojsk oraz dowódców pododdziałów z zadaniem, organizacji rozpoznania, rekonesansu i przygotowania danych do podjęcia decyzji, a w roli szefa sztabu do przeprowadzenia i przedstawienia kalkulacji czasu.

b/ Metodyczne

1. Przed każdym zagadnieniem wykładowca dokonuje teoretycznego wprowadzenia, w którym uwypuklić metody i treść pracy.

2. Do referowania poszczególnych zagadnień wyznaczać słuchaczy.

3. W każdym zagadnieniu wykładowca prezentuje osobiście fragment treści.

4. Po przerobieniu każdego zagadnienia wykładowca wyjaśnia niezrozumiałe problemy i udziela odpowiedzi na pytania słuchaczy.

5. Każde zagadnienie wykładowca omawia i podkreśla najważniejszy jego problem - podając metodę i sposób jego rozwiązania.

6. Podczas referowania zagadnienia przez słuchaczy wykładowca zwraca uwagę na postawę, język wojskowy, dykcję i sposób posługiwania się mapą i wskaźnikiem.

VI. PRZEBIEG ZAJĘCIA

1. Sprawdzenie przygotowania się słuchaczy do zajęcia 10'

Sprawdzić:

- poprawność wrysowania na mapę sytuacji oraz wniosków z analizy zadania i oceny sytuacji /w postaci zamiaru działań/;

- znajomość założenia.

2. Analiza zadania bojowego 25'

Pytanie: Co powinien zrozumieć dowódca analizując otrzymane zadanie?

Odpowiedź: Analizując otrzymane zadanie dowódca powinien zrozumieć cel przyszłych działań oraz zamiar przełożonego, przede wszystkim zaś - kolejność i sposoby rozbiicia zgrupowania nieprzyjaciela, rozważyć znaczenie obiektów rażonych bronią jądrową i środkami konwencjonalnymi w pasie działania pułku, uświadomić sobie zadanie, miejsce w ugrupowaniu bojowym oraz rolę pułku w walce, zadania sąsiadów i sposób współdziałania z nimi oraz uściślić terminy gotowości bojowej pułku do wykonania zadania.

a/ Wprowadzenie teoretyczne do zagadnienia 5'

W tej części zagadnienia wykładowca osobiście wyjaśnia słuchaczom:

- co to jest analiza zadania i dlaczego się ją prowadzi;
- co jest przedmiotem analizy zadania /zamiar przełożonego i otrzymane zadanie/;
- na czym polega analiza zadania;
- do jakich wniosków powinien dojść dowódca w wyniku przeprowadzonej analizy zadania.

Na zakończenie tej części zajęcia wykładowca podkreśla, że metoda prowadzenia analizy zadania zależy będzie od:

- wyszkolenia dowódcy;
- czasu jakim dysponuje dowódca;
- stopnia szczegółowości otrzymanego zadania;
- osobowości dowódcy;
- stopnia złożoności zadania;
- sytuacji w jakiej znajdują się wojska w czasie otrzymania zadania;
- sposobu przechodzenia wojsk do natarcia i innych czynników.

b/ Analiza zadania 20'

Wykładowca podaje:

Czas operacyjny 10.00 1.12 dowódca 14 pz wspólnie z szefem sztabu pułku rozpoczynają analizę zadania i kalkulację czasu. Wykładowca osobiście, w roli dowódcy 14 pz przeprowadza fragment analizy zadania. Następnie wyznacza kolejno słuchaczy którzy w roli dowódcy prowadzą dalej analizę zadania. Przykładowa treść analizy zadania "Zestaw materiałów do zajęcia nr 1".

W czasie prowadzenia przez słuchaczy analizy zadania wykładowca zwraca uwagę na: posługiwanie się wskaźnikiem i mapą oraz na zwięzłość i jasność języka, sylwetkę i dykoję słuchacza.

Po przerobieniu zagadnienia wykładowca zwraca uwagę na najistotniejsze wnioski jakie powinny wypłynąć w wyniku przeprowadzonej analizy zadania oraz wskazuje na sposób w jaki należy do tych wniosków "dochodzić".

3/ Określenie przedsięwzięć które należy niezwłocznie zrealizować w celu szybszego przygotowania pododdziałów do wykonania zadania 10'

Wykładowca wyjaśnia, że dowódcy pułku, prowadzącemu analizę zadania, nasuwają się pewne terminy wynikające z treści zadania, których realizacja wymagać będzie od wojsk przyspieszenia wykonania pewnych przedsięwzięć. Omawia znaczenie problemów zwracając uwagę na potrzebę ich precyzyjnego określenia. Wykładowca osobiście prezentuje fragment treści przedsięwzięć a następnie wyznacza słuchacza który w roli dowódcy 14 pułku określa niezbędne czynności przyspieszające przygotowanie wojsk do wykonania zadania./Przykładowa treść przedsięwzięć "zestaw materiałów do zajęcia nr 1"/.

4/ Kalkulacja czasu 15'

Wykładowca omawia znaczenie kalkulacji czasu. Zwraca uwagę, że stanowi ona podstawę organizacji pracy w sztabie. Omawia potrzebę realnego i precyzyjnego podziału czasu i konieczność tego przes- trzegania przez wszystkich oficerów.

Wyznacza słuchacza, który na podstawie materiałów, w roli szefa sztabu przedstawia kalkulację czasu./Przykładowe rozwiązanie "Zestaw materiałów do zajęcia nr 1"/. Po przedstawieniu kalkulacji czasu przez słuchacza, wykładowca w omówieniu zagadnienia zwraca uwagę na konieczność dostosowania kalkulacji czasu do wcześniej określonych przedsięwzięć, które dowódca określił w wyniku analizy zadania.

5/ Wydanie wytycznych szefowi sztabu dotyczących zapoznania przez niego zastępców dowódcy, szefów rodzajów wojsk i służb z zadaniem, organizacji rozpoznania, rekonesansu, oraz przygotowania danych niezbędnych do podjęcia decyzji 15'

We wprowadzeniu do zagadnienia, wykładowca wyjaśnia że dowódca po przeprowadzonej analizie zadania, zatwierdzeniu kalkulacji czasu

posiada sprecyzowane zasadnicze terminy a także ogólną koncepcję realizacji zadania. Powinien więc, przed przystąpieniem do oceny sytuacji, wydać wytyczne dotyczące organizacji rozpoznania, przygotowania rekonesansu, przygotowania danych które dowódca będzie wykorzystywał podczas oceny sytuacji, a także zapoznania zastępców i szefów rodzajów wojsk z zadaniem, aby mogli przystąpić do pracy. Następnie wykładowca osobiście prezentuje fragment wytycznych po czym wyznacza słuchaczy aby w roli dowódcy 14 pz udzieliłi wytycznych szefowi sztabu /Przykładowe rozwiązanie "Zestaw materiałów do zajęcia nr 1"/.

6/ Ocena sytuacji 65'

a/ Wprowadzenie teoretyczne do zagadnienia

Pytanie: Co powinien rozpatrzyć dowódca w ocenie sytuacji?

Odpowiedź: W ocenie sytuacji dowódca powinien rozpatrzyć - skład, stan i położenie zgrupowania nieprzyjaciela, jego możliwości w zakresie wykonania uderzeń jądrowych i uderzeń z powietrza, użycia broni chemicznej i innych środków rażenia, stopień obrony i ochrony jego wojsk system umocnień i zapór, system dowodzenia, silne i słabe strony nieprzyjaciela, stan moralno-polityczny jego wojsk, możliwy charakter ich działania a także określić tę część zgrupowania nieprzyjaciela, której zniszczenie w stopniu decydującym zmniejszy jego możliwości bojowe oraz obiekty do rażenia bronią jądrową i konwencjonalnymi środkami rażenia:

- położenie, skład, stan stopień zaopatrzenia i ochrony etatowych i przydzielonych oddziałów /pododdziałów/ wojsk własnych oraz możliwości wykonanie przez nie otrzymanego zadania;

- położenie, charakter działania sąsiadów i warunki współdziałania z nimi;

- charakter terenu, jego wpływ na użycie różnych rodzajów wojsk i możliwe zmiany spowodowane użyciem bj;

- sytuację skażeń promieniotwórczych, chemicznych i biologicznych;

- sytuację radioelektroniczną.

Wykładowca poszerza tę wypowiedź o sposób w jaki dowódca ocenia sytuację. Dowódca jak gdyby grupuje powyższą problematykę według zagadnień dotyczących: nieprzyjaciela, sił własnych, sąsiadów, terenu, warunków meteorologicznych, pory roku i doby oraz sytuacji skażeń.

Następnie wykładowca omawia teoretycznie:

- cel i zakres oceny sytuacji. Celem jest uzyskanie odpowiedzi na pytanie - jak wykonać zadanie? Na to z kolei składa się szereg pytań szczegółowych typu: jakiego nieprzyjaciela i w jakiej kolejności rozbić? gdzie wykonać główne uderzenie?, jak ugrupować siły i środki?, jak wykorzystać ogień?, jaki stosować manewr z kim i w jaki sposób współdziałać?, itp.

Zakres oceny sytuacji jest określony stopniem skomplikowania zadania bojowego. Im bogatsze w treści zadanie, tym szerszy zakres oceny sytuacji;

- metody oceny sytuacji. Dowódca w zależności od wielu czynników, głównie zaś od sytuacji bojowej i czasu, przyjmuje określone metody oceny sytuacji.

Może on samodzielnie lub z szefem sztabu /zoą ds. liniowych/ rozpatrywać wszystkie problemy; może korzystać z pomocy oficerów sztabu w zakresie dotyczącym szczegółów danej sytuacji,

- sposoby dochodzenia do wniosków w ocenie sytuacji.

Dowódca szukając odpowiedzi na wyżej wymienione pytanie studiuje poszczególne problemy od ogółu do szczegółów starając się wyluskać wszystkie te problemy które składają się na jednoznaczny wniosek będący wynikiem poprawnego rozumowania. Seria wniosków stanowi podstawę podjęcia uzasadnionej decyzji.

b/ Ocena nieprzyjaciela 20'

Wykładowca w sytuację umiejscawiając w czasie kolejny etap pracy dowódcy i sztabu 14 pz.

Czas operacyjny 10.30 1.12 dowódca 14 pz przystępuje do oceny sytuacji. Prowadząc w pierwszej kolejności ocenę nieprzyjaciela.

Wprowadzenie teoretyczne

Wykładowca wyjaśnia że ocena nieprzyjaciela sprowadza się do głębokiej analizy posiadanych o nim wiadomości, przewidywania charakteru jego działań i określenie sposobu jego rozbitcia lub zniszczenia.

Dowódca pułku ocenia nieprzyjaciela na kierunku natarcia pułku i sąsiadów na głębokość rozmieszczenia odwodów dywizyjnych przeciwnika. Szczegółowo zaś na głębokość zadania bojowego. Prowadząc tę ocenę dowódca pułku określa /ocenia/ ogólny skład, położenie i charakter działania nieprzyjaciela na kierunku głównego /innego/ uderzenia dywizji, po czym przechodzi do szczegółowej oceny tych

elementów ugrupowania nieprzyjaciela, których rozbiście pozwoli wykonać postawione zadanie. W końcowej fazie oceny opierając się na znajomości zasad taktyki i wiedzy o prowadzeniu walki przez nieprzyjaciela oraz aktualnie istniejącej sytuacji dowódcy pułku określa prawdopodobne działania nieprzyjaciela.

Po dokonaniu teoretycznego wprowadzenia wykładowca w roli dowódcy 14 pz przeprowadza fragment oceny nieprzyjaciela. Następnie wyznacza 1-2 słuchaczy i nakazuje im by w roli dowódcy 14 pz dokonali oceny nieprzyjaciela.

Przykładowe rozwiązanie /"Zestaw materiałów do zajęcia nr 1"/. Po wyczerpaniu zagadnienia wykładowca dokonuje jego podsumowania i wyjaśnia słuchaczom niezrozumiałe problemy. Nakazuje aby słuchacze rysowali wnioski z oceny nieprzyjaciela na mapy a ich treść zapisali w notatnikach.

c/ Ocena sił własnych 25'
Wykładowca rozpoczyna przerabianie tego zagadnienia od pytania. Pytanie: Na czym polega ocena sił własnych i jaki jest jej cel? Odpowiedź: Ocena sił własnych polega na analizie stanu, położenia i możliwości bojowych. Celem jej jest znalezienie najbardziej efektywnych sposobów wykorzystania posiadanych sił i środków na wykonanie zadania bojowego oraz określenie realnych zadań bojowych i miejsca pododdziałów w ugrupowaniu bojowym pułku.

Po uzyskaniu odpowiedzi wykładowca dokonuje wprowadzenia teoretycznego, w którym uwypukla słuchaczom fakt że dowódca oceniając siły własne rozpatruje je w czterech aspektach tj.:

- ocenia położenie;
- ocenia stan sił i środków;
- ocenia możliwości zabezpieczenia;
- ocenia możliwości bojowe.

W wyniku dokonania tych ocen dowódca wyoiąga wnioski dotyczące:

- kierunku głównego uderzenia i odcinka przełamania;
- kolejności niszczenia obiektów i celów w obronie nieprzyjaciela;
- ugrupowania bojowego i podziału sił i środków;
- obiektów które należy osłaniać środkami OPL;
- zadań bojowych pododdziałów;
- stosunku sił i środków przy wykonywaniu poszczególnych zadań;

- kolejności wyjścia na SO artylerii i środków OPL, kolejność wyjścia pierwszego rzutu na rubież ataku;

- organizacji dowodzenia;

- ilości przejść w polach minowych dla batalionów I-go rzutu.

Jakie przygotować przeprawy na odcinku forsowania - zasadnicze zadania pracy partyjno-politycznej i tyłowego zabezpieczenia. Kolejność dowozu środków materiałowych.

Wnioski z oceny sił własnych dowódca pułku osiąga w trakcie rozpatrywania poszczególnych zagadnień, pod kątem zamiaru działań i pozostałych elementów składowych decyzji.

Po dokonaniu teoretycznego wprowadzenia wykładowca osobiście przeprowadza w roli dowódcy pułku fragment oceny sił własnych. Następnie wyznacza 2-3 słuchaczy i nakazuje im dokonać oceny sił własnych.

/Przykładowe rozwiązanie "Zestaw materiałów do zajęcia nr 1"/.

W podsumowaniu tej części zagadnienia wykładowca zwraca uwagę na sposób prowadzenia oceny sił własnych.

d/ Ocena sąsiadów20'

Pytanie: Co dowódca rozpatruje w ocenie sąsiadów?

Odpowiedź: W ocenie sąsiadów dowódca rozpatruje położenie, charakter działań i zadania sąsiadów.

Wprowadzenie teoretyczne

Ocenę sąsiadów dowódca pułku prowadzi w celu określenia wpływu ich działań na sposoby wykonania zadania przez pułk i organizacji z nimi współdziałania w czasie prowadzenia natarcia.

Dowódca pułku prowadząc ocenę sąsiadów powinien rozpocząć ją od oceny sąsiada nacierającego z prawej strony, następnie z lewej i przodu po czym przechodzi do oceny oddziałów /pododdziałów/, które według planu dowódcy dywizji będą działać w pasie natarcia pułku /drugi rzut, odwód ppano, desant itp./.

W wyniku oceny sąsiadów dowódca wyciąga wnioski:

- wpływ działania sąsiadów na wykonanie zadania przez pułk;
- kierunek głównego uderzenia z uwzględnieniem kierunków uderzeń sąsiadów;
- z którym sąsiadem i przy wykonaniu jakich zadań i jakimi siłami współdziałać;

- siły i środki do zabezpieczenia skrzydeł pułku;
- jakie zagadnienia uzgodnić z sąsiadem, w jaki sposób utrzymać z nim współdziałanie i łączność.

Wnioski te uwzględnia przy określeniu zamiaru działań i organizacji współdziałania.

Po teoretycznym wprowadzeniu wykładowca wyznacza 1-2 słuchaczy i nakazuje im by w roli dowódcy 14 pz dokonali oceny sąsiadów. Przykładowe rozwiązanie /"Zestaw materiałów do zajęcia nr 1"/

W razie potrzeby wykładowca osobiście w roli dowódcy 14 pz dokonuje wzorowej oceny sąsiadów.

Po wyczerpaniu i podsumowaniu oceny sąsiadów wykładowca omawia istotę pozostałych składników oceny sytuacji. Zwraca uwagę, że dowódca w ocenie sytuacji w zasadzie ograniczy się do oceny nieprzyjaciela sił własnych, sąsiadów i terenu. Często ocenę terenu prowadził będzie łącznie z innymi ocenami np. oceniając nieprzyjaciela będzie oceniał teren po stronie nieprzyjaciela.

Następnie wykładowca podsumowuje całość oceny sytuacji prowadzonej przez dowódcę wskazując na:

- sposób dochodzenia do wniosków;
- zakres rozpatrywanych treści;
- potrzebę uzupełnienia oceny sytuacji o dane szczegółowe wypracowane przez oficerów sztabu, szefów rodzajów wojsk i służb.

7/ Określenie i zameldowanie zamiaru walki 30'
Pytanie: Co dowódca określa w zamiarze do natarcia?

Odpowiedź: W zamiarze do natarcia dowódca określa: kierunek głównego uderzenia, kolejność i sposób rozbitcia nieprzyjaciela, kolejność porażenia ogniowego nieprzyjaciela, ugrupowanie bojowe. /Reg.Walki pkt.126/.

Wprowadzenie teoretyczne

Zamiar walki odzwierciedla istotę decyzji, stanowi jej główną ideę. W czasie analizy zadania i oceny sytuacji dowódca pułku wyciąga wnioski dotyczące wszystkich elementów zamiaru działań.

Z porównania tych wniosków wynika, że niektóre z nich są jednakowe /zbieżne/, a niektóre przeciwstawne. Dowódca uwzględnia te wnioski, które są jednakowe i stanowią większość. Wnioski te, jak również odpowiedzi oficerów sztabu na interesujące dowódcę problemy stanowią podstawę do określenia zamiaru walki. Następnie wykładowca wy-

jaśnia słuchaczom potrzebę wcześniejszego sprecyzowania zamiaru i zapoznania z nim oficerów sztabu oraz szefów rodzajów wojsk i służb. Potrzeba taka wynika między innymi z:

- konieczności jak najwcześniejszego przekazania zarządzeń wstępnych dla wojsk;
- konieczności ukierunkowania pracy oficerów sztabu i szefów rodzajów wojsk i służb;
- zastosowania metody równoległego planowania itp..

Po teoretycznym wyjaśnieniu wykładowca wprowadza słuchaczy w sytuację i osobiście w roli dowódcy 14 pz melduje zamiar działań.

Czas operacyjny 10.50 1.12.

Dowódca 12 pz po przeprowadzeniu analizy zadania, zatwierdzeniu kalkulacji czasu oraz przeprowadzeniu oceny sytuacji, podczas której częściowo korzystał z informacji oficerów sztabu i szefów rodzajów wojsk, sprecyzował zamiar walki i przystępuje do jego zameldowania dowódcy dywizji.

Wykładowca wyznacza 1-2 słuchaczy i nakazuje by zameldowali zamiar walki.

W podsumowaniu zagadnienia wykładowca wyjaśnia niezrozumiałe problemy.

Zwraca uwagę na konieczność doskonalenia indywidualnego w formułowaniu i przedstawianiu zwięzłych i czytelnych zamiarów.

8/ Omówienie zajęć 10'

Wykładowca:

- podaje cel zajęcia z wyjaśnieniem podstawowych metod i treści pracy dowódcy nad wypracowaniem decyzji;
- konieczności współpracy oficerów w tym zakresie;
- podaje krótką ocenę imienną słuchaczy;
- podaje temat następnych zajęć z taktyki ogólnej: Podjęcie decyzji - i wytyczne do przygotowania się słuchaczy do zajęć.

OPRACOWANIE METODYCZNE

Zajęcia nr 13

I. TEMAT: Podjęcie decyzji.

II. CEL: Nauczyć słuchaczy precyzowania poszczególnych elementów decyzji.

III. ZAGADNIENIA SZKOLENIOWE I PODZIAŁ CZASU:

1. Sprawdzenie przygotowania się słuchaczy do zajęcia 10'
2. Wysłuchanie meldunków oficerów sztabu /st.ofic.operacyjnego/ 15'
3. Sprecyzowanie zadań bojowych oraz głównych problemów współdziałania i zabezpieczenia natarcia oraz sposobu organizacji dowodzenia 50'
4. Omówienie zajęć 10'

IV. FORMA: Zajęcie grupowe w sali.

V. WSKAZÓWKI:

A. Organizacyjne:

1/ Słuchacze w czasie przygotowania do zajęć wrysowują na mapę decyzję dowódcy 15 pz. Przygotowują w roli starszego oficera operacyjnego odpowiedź na zadany w zaj. I problem. Pisemnie opracowują zadania dla pododdziałów.

2/ W czasie instruktażu wyjaśnić co to jest precyzowanie decyzji i na czym ono polega. Podać słuchaczom co będzie podlegało spreycyzowaniu.

Dowódca będzie precyzował:

- zadania poszczególnych elementów ugrupowania bojowego;
- sposób współdziałania i dowodzenia oraz główne elementy wszechstronnego zabezpieczenia walki.

B. Metodyczne:

1. Po sprawdzeniu przygotowania się słuchaczy do zajęć omówić na jakim etapie wypracowania decyzji znajduje się dowódca i sztab pułku.

2. Wysłuchanie meldunków oficerów sztabu zawęzić do wysłuchania starszego oficera operacyjnego a następnie po wyjaśnieniu dalszego toku pracy dowódcy przystąpić do precyzowania elementów decyzji.

3. Precyzowanie decyzji prowadzić częściami wyznaczając do tego słuchaczy.

4. Sprecyzowanie zadania dla 1 bp wykładowca prezentuje osobiście.

5. Każde zagadnienie poprzedzić teoretycznym wprowadzeniem i zakończyć omówieniem.

VI. PRZEBIEG ZAJĘĆ

Część wstępna 15'

1. Sprawdzenie przygotowania się słuchaczy do zajęć 10'

Sprawdzić:

- prawidłowość wrysowania głównych elementów decyzji na mapę;
- zadania bojowe dla pododdziałów;

Dokonać krótkiego omówienia zauważonych błędów.

2. Wprowadzenie w sytuację taktyczną 5'

Wykładowca podaje: Dowódca 14 pz przeanalizował otrzymane zadanie, zatwierdził kalkulację czasu, wydał wytyczne szefowi sztabu w zakresie zapoznania zastępców i szefów rodzajów wojsk i służb z zadaniem, organizacją rekonesansu, rozpoznania, oraz przygotowania przez oficerów sztabu i szefów rodzajów wojsk i służb danych do podjęcia decyzji, dokonał oceny sytuacji, określił zamiar walki i zameldował go dowódcy dywizji oraz zapoznał z nim podwładnych, wydał wstępne zarządzenie bojowe. W tym czasie do pułku wpłynął rozkaz bojowy, na podstawie którego dowódca kończy podejmować decyzję. Przystępuje więc do wysłuchania odpowiedzi oficerów sztabu i szefów rodzajów wojsk i służb na problemy określone wcześniej. Część z tych problemów dowódca wysłuchiwał w trakcie prowadzonej oceny sytuacji, więc wysłuchiwał będzie tylko tych kalkulacji i propozycji które posłużą mu do spreycyzowania zadań bojowych oraz organizacji współdziałania i zabezpieczenia natarcia.

Część główna 65'

1. Wysłuchanie meldunków oficerów sztabu 15'

Wykładowca osobiście w roli starszego oficera operacyjnego prezentuje fragment meldunku.

Następnie wyznacza 1-2 oficerów, którzy w roli starszego oficera operacyjnego przedstawiają meldunek. /Zestaw materiałów do zaj.nr 13/.

Po zakończeniu wypowiedzi, wykładowca dokonuje podsumowania zwracając szczególną uwagę na układ przedstawionego meldunku, język

wojskowy oraz zawartą w wypowiedzi treść. Podkreśla że odpowiedź powinna być krótka a zarazem wyczerpująca dany problem.

Wykładowca wyjaśnia że dowódca pułku w dalszym ciągu wysłuchiwałby odpowiedzi innych oficerów na zadane problemy. Jednak treść meldunków była przedmiotem zajęć specjalistycznych, więc nie będą w tym zajęciu powtarzane.

Przyjmujemy, że dowódca wysłuchał już wszystkich oficerów i przystępuje do precyzowania kolejnych elementów decyzji.

Pytanie: Co dowódca pułku określa w decyzji?

Odpowiedź: Dowódca w decyzji określa:

- zamiar walki;
- zadania bojowe pododdziałów;
- główne problemy współdziałania i zabezpieczenia działań bojowych;
- sposób organizacji dowodzenia.

Ponadto dowódca określa główne zadania pracy partyjno-politycznej.

2. Sprecyzowanie zadań bojowych oraz głównych problemów współdziałania i zabezpieczenia bojowego oraz sposobu organizacji dowodzenia 60'

a/ sprecyzowanie zadań bojowych

Wykładowca wyjaśnia że dowódca, zamiar walki ma już sprecyzowany przystępuje więc do precyzowania zadań bojowych. Przy precyzowaniu zadań bojowych dowódca kieruje się zamiarem walki i wnioskami wpływającymi z analizy zadania oraz oceny sytuacji a dotyczące zadań bojowych. Określając zadania dla poszczególnych elementów ugrupowania, dowódca bierze pod uwagę określony w zamiarze sposób rozbitcia nieprzyjaciela, możliwości bojowe i miejsce każdego elementu ugrupowania w ugrupowaniu pułku, a także charakter terenu. Po wprowadzeniu teoretycznym wykładowca w roli dowódcy pułku precyzuje zadanie dla 3 bp. Następnie wyznacza słuchaczy, którzy w roli dowódcy 14 pz precyzują zadania dla:

- 1 bp
- 2 bp
- artylerii
- Oppano

Przykładowa treść zadań "Zestaw materiałów do zajęcia 13".

W czasie referowania przez słuchaczy wykładowca zwraca uwagę by słuchacze dochodzili do treści poszczególnych zadań drogą porównania wniosków szczególnie z analizy zadania, oceny nieprzyjaciela, oceny sił własnych i oceny terenu.

b/ sprecyzowanie głównych problemów współdziałania

Wprowadzając do tej problematyki wykładowca podaje że dowódca określa zasadnicze problemy współdziałania w celu ukierunkowania działania wszystkich sił i środków pułku w interesie jak najlepszego wykonania zadania bojowego. Precyzując tę część decyzji dowódca ustala: sposób i kolejność wychodzenia i rozwijania pododdziałów, sposób działania w czasie artyleryjskiego przygotowania ataku, pokonania zapór inżynierskich na przednim skraju i w głębi obrony nieprzyjaciela, sposób działania w czasie wykonywania zadania bliższego i następnego, sposób zabezpieczenia wprowadzenia do walki drugiego rzutu pułku i odparcia możliwych kontrataków nieprzyjaciela. W naszym zajęciu precyzował będzie tylko główne problemy współdziałania, dla potrzeb meldunku decyzji. Precyzując zasadnicze problemy współdziałania, dowódca ustala z kim i w jakiej fazie walki współdziałać. Po wprowadzeniu teoretycznym wykładowca w roli dowódcy określa główne problemy współdziałania w czasie marszu i rozwinięcia pułku na rubież ataku. Następnie wyznacza kolejno słuchaczy i nakazuje im by w roli dowódcy sprecyzowali główne problemy współdziałania w czasie:

- ataku i wykonania zadania bliższego;
- wykonania zadania następnego.

c/ sprecyzowanie głównych problemów zabezpieczenia bojowego.

Pytanie: Na czym polega zabezpieczenie bojowe, Wymień rodzaje zabezpieczenia bojowego.

Odpowiedź: Zabezpieczenie bojowe polega na organizowaniu i realizowaniu przedsięwzięć, mających na celu niedopuszczenie do niespodziewanego napadu nieprzyjaciela, zmniejszenie skuteczności jego uderzeń na wojska własne oraz stworzenie im sprzyjających warunków zorganizowanego wejścia do walk w odpowiednim czasie i pomyślnego jej prowadzenia.

Rodzajami zabezpieczenia bojowego są:

- rozpoznanie;
- obrona przed bronią masowego rażenia;
- powszechna obrona przeciwlotnicza;
- walka radioelektroniczna;

- maskowanie;
- zabezpieczenie inżynieryjne;
- zabezpieczenie chemiczne;
- " " - topograficzne;
- " " - hydrometeorologiczne;
- ubezpieczenie.

We wprowadzeniu do zagadnienia wykładowca wyjaśnia że podstawą organizacji zabezpieczenia bojowego na szczeblu pułku są zarządzenia sztabu dywizji oraz decyzja dowódcy pułku. Dowódca pułku rozpoczyna organizować zabezpieczenia bojowe już w toku realizowania poszczególnych przedsięwzięć związanych z organizacją uatarcia. Na szczeblu pułku nie wszystkie rodzaje zabezpieczenia bojowego są w pełni realizowane np. pułk tylko w niewielkim zakresie uczestniczy w obronie radioelektronicznej jak również w zabezpieczeniu topograficznym i hydrometeorologicznym. Poza tym szereg przedsięwzięć zabezpieczenia wykonywanych jest na korzyść pułku przez siły i środki związku taktycznego a nawet operacyjnego. Głównymi organizatorami zabezpieczenia bojowego są: szef sztabu i szefowie rodzajów wojsk i służb. Organizując zabezpieczenie bojowe dowódca określa cel organizacji poszczególnych rodzajów zabezpieczenia bojowego oraz jakie przedsięwzięcia powinny być wykonane przez sztab i wojska dla zrealizowania założonych celów. //W naszym zajęciu dowódca sprecyzuje jedynie główne problemy zabezpieczenia bojowego/. Następnie wykładowca osobiście prezentuje fragment organizacji zabezpieczenia bojowego dotyczący rozpoznania i ubezpieczenia, następnie wyznacza oficerów którzy w roli dowódcy pułku sprecyzują pozostałe rodzaje zabezpieczenia bojowego. /Proponowane rozwiązanie "Zestaw materiałów do zaj. nr 13"/. Na zakończenie wykładowca podsumowuje zagadnienie zwracając szczególną uwagę na znaczenie właściwie zorganizowanego zabezpieczenia bojowego przez dowódcę pułku.

d/ sprecyzowanie sposobu organizacji dowodzenia

Wykładowca wyjaśnia jakie problemy organizacji dowodzenia dowódca rozpatruje w tym etapie podejmowania decyzji. Aby sztab mógł zaplanować przesunięcie stanowisk dowodzenia, dowódca powinien określić z jakiego stanowiska /punktu/ dowodzenia kierował będzie walką w poszczególnych jej etapach. Następnie osobiście prezentuje fragment organizacji dowodzenia, po czym wyznacza oficera do przeprowadzenia w całości organizacji dowodzenia. /Proponowane rozwiązanie "Zestaw materiałów do zajęcia nr 13"/.

3. Omówienie zajęć 10'

Wykładowca:

- podaje cel zajęcia z wyjaśnieniem podstawowych metod i treści pracy dowódcy nad podjęciem decyzji;
- konieczność współpracy oficerów sztabu w tym zakresie;
- daje krótką ocenę imienną przygotowania się słuchaczy do zajęcia
- wymienia nieprzygotowanych słuchaczy i określa termin zaliczenia
- daje wytyczne do przygotowania się słuchaczy do następnych zajęć. Temat. Rekonesans.

Sprecyzowanie decyzji i zadań bojowych w terenie, organizacja współdziałania i zabezpieczenia natarcia.

OPRACOWANIE METODYCZNE

Zajęcia nr 15

I. TEMAT: Rekonesans. Sprecyzowanie decyzji i zadań bojowych w terenie. Organizacja współdziałania i zabezpieczenia natarcia.

II. CEL: Nauczyć słuchaczy w roli dowódcy pułku:

- metody prowadzenia rekonesansu i precyzowania zadań bojowych w terenie;
- sposobu organizacji współdziałania w terenie;
- uczyć słuchaczy orientacji topograficznej i taktycznej w terenie.

III. ZAGADNIENIA SZKOLENIOWE I PODZIAŁ CZASU:

1. Sprawdzenie przygotowania się słuchaczy do zajęć	10'
2. Orientacja topograficzna i taktyczna	45'
3. Rekonesans dowódcy 12 pz	50'
4. Sprecyzowanie zadań bojowych	30'
5. Organizacja współdziałania i zabezpieczenia natarcia ..	35'
6. Omówienie zajęć	10'
<hr/>	
RAZEM 180'	

IV. FORMA: Zajęcia grupowe w terenie

V. WSKAZÓWKI ORGANIZACYJNE I METODYCZNE

A. Organizacyjne:

1. Na kilka dni przed zajęciami udzielić konsultacji w której:

a/ nakazać słuchaczom:

- zabranie map roboczych z decyzją dowódcy i złożenie ich do pracy w terenie /wykładowca pokazuje swoją mapę/;
- pobranie zestawu materiałów do zajęcia nr 15 i przestudiowanie go;

b/ zapoznać słuchaczy z problematyką która będzie przerabiana na zajęciach i określić wymagania w tym zakresie:

- orientacji topograficznej - podając zasadę jej przeprowadzenia;
- orientacji taktycznej - podając sposób i zakres jej prowadzenia;
- sposób eksponowania terenu podczas prowadzenia rekonesansu, stawiania zadań i organizacji współdziałania;

o/ omówić czynności jakie słuchacze powinni wykonać po przybyciu na punkt pracy i tak:

- zorientować się w terenie /orientowanie mapy, określenie miejsca stania, porównanie mapy z terenem, zapamiętanie nazw miejscowości i innych obiektów/;

- przemyśleć sposób referowania zagadnień z umiejscowieniem w terenie: kierunków, rubieży, rejonów i punktów wymagających wskazania.

d/ zajęcie odbywa się na punkcie pracy wzg. 135,2 /7334/.

e/ Rozłożenie czasu:

- przejazd na punkt pracy /45' / 8.00 - 8.45;

- praca na punkcie /180' / 8.45 - 12.45;

- powrót do ASG WP /45' / 12.45 - 13.30.

B. Metodyczne

1. Przed każdym zagadnieniem dokonać teoretycznego wprowadzenia;

2. Orientację topograficzną i taktyczną prowadzić oddzielnie i traktować jako zagadnienie szkoleniowe.

3. Do referowania /pracy w roli dowódcy/ wyznaczać słuchacza;

4. W każdym zagadnieniu wykładowca prezentuje fragment pracy;

5. Każdy fragment pracy słuchacza omówić z aktywnym udziałem grupy;

6. Po wyczerpaniu zagadnienia dokonać jego podsumowania.

VI. PRZEBIEG ZAJĘCIA

1. Wprowadzenie do zajęć 10'

Po przybyciu na miejsce pracy wykładowca nakazuje słuchaczom dokonać osobistej orientacji w ciągu 5'. Następnie sprawdza: złożenie map, rozkaz bojowy i miejsce stania na mapie u każdego słuchacza.

2. Orientacja topograficzna i taktyczna 45'

Pytanie: Jaka jest kolejność i zakres pracy dowódcy 14 pz na punkcie rekonesansowym.

Odpowiedź: /Plan rekonesansu/

- wysłuchanie meldunku dowódcy 1/35 pz

- przeprowadzenie rekonesansu

- spracyzowanie zadań bojowych

- organizacja współdziałania.

Wykładowca wyjaśnia, że dowódca 14 pz z grupą rekonesansową wyjechał w teren o 13.00 na rekonesans drogą marszu 1 bp.

Po drodze rozpoznał i ustalił: punkt wyjściowy, drogę obejścia GARWOLINA, miejsce rozwijania w kolumny batalionowe, rubież roz-

winięcia w kolumny batalionowe i kompanijne. Następnie udał się na SD 35 pz gdzie uzgodnił sposób i zakres zabezpieczenia przez 35 pz wejścia do walki 14 pz. O 14.10 przybył na SDO dowódcy 1/35 pz i w tym miejscu się obecnie znajduje.

Pytanie: Co powinien obejmować meldunek dowódcy 1/35 pz?

Odpowiedź: Meldunek dowódcy 1/35 pz obejmuje:

- orientację topograficzną i taktyczną;
- zadanie batalionu;
- decyzję dowódcy batalionu;
- prośby do dowódcy 14 pz.

Wykładowca wyjaśnia że meldunek dowódcy batalionu będącego w styczności z nieprzyjacielem ogranicza się w zasadzie do zorientowania dowódcy 14 pz w terenie i sytuacji bojowej oraz możliwości utrzymania bronionego rejonu przez batalion do czasu wejścia do walki 14 pz. Dlatego też dowódca 14 pz może zadać dowódcy batalionu konkretne pytania np. zorientować się w sytuacji, lub czy batalion jest w stanie do 8.00 2.12 utrzymać nakazany rejon itp.

Wykładowca zaznacza, że orientowanie w sytuacji to połączenie orientacji topograficznej i taktycznej - sposób ten będzie uczoney w innych ćwiczeniach. W dzisiejszym zajęciu przerobimy oddzielnie orientację topograficzną i orientację taktyczną.

a/ Orientacja topograficzna

Wykładowca w sposób zwięzły przypomina kolejność i metodę orientowania topograficznego /"Zestaw materiałów do zaj. nr 15"/.

Tłumaczy istotę orientacji topograficznej prowadzonej jako wstęp do pracy dowódcy w terenie. Polega ona na tym, że stajemy frontem do nieprzyjaciela i wskazujemy ten kierunek strony świata, w którym znajduje się pole widzenia naszego zainteresowania, po czym określamy miejsce stania. Następnie wskazujemy przedmioty terenowe poczynawszy od prawej granicy przedpola w kierunku przeciwnym do ruchu wskazówek zegara /w lewo/. Obiekty terenowe wskazujemy w kolejności najpierw bliższe potem dalsze na poszczególnych kierunkach i tylko te które posłużą do pracy podczas rekonesansu, stawiania zadań i organizacji współdziałania. Tym różni się orientacja topograficzna dla potrzeb pracy dowódcy od orientacji topograficznej w ogóle.

Następnie wykładowca wyznacza słuchacza do przeprowadzenia orientacji topograficznej. Wysłuchuje uwag i niejasności słuchaczy, po czym ustosunkowuje się. Jeśli orientacja była prowadzona dobrze,

wyznacza kolejnego słuchacza do ponownego orientowania. Jeśli słuchacz orientuje się słabo wówczas wykładowca osobiście prezentuje jak to należy czynić. W podsumowaniu tego zagadnienia wykładowca wskazuje na to że dowódca 12 pz powinien wzbogacać orientację o obiekty będące poza zainteresowaniem dowódcy batalionu, a niezbędne dowódcy pułku podczas jego pracy.

b/ Orientacja taktyczna

Wykładowca przypomina że orientacja taktyczna ma na celu zobrazowanie sytuacji pola walki - w naszym ćwiczeniu na szczeblu batalionu /1/35 pz/.

Prowadzona jest w kolejności:

- określenie miejsca stanła w znaczeniu taktycznym np. znajdujemy się na SDO dowódcy 1/35 pz;
- charakter działania 1/35 pz;
- położenie elementów ugrupowania 1/35 pz, najpierw pierwszy rzut, następnie pododdziały w głębi. Trzeba podkreślić, że przy podawaniu położenia pododdziałów określa się zarazem nieprzyjaciela przed jego frontem i inne o nim dane;
- położenie sąsiadów i elementów ugrupowania pułku, jeśli takie znajdują się w rejonie ugrupowania batalionu.

Wykładowca wyznacza słuchacza do prowadzenia orientacji taktycznej i przerabia ją podobnie jak orientację topograficzną.

W podsumowaniu tego zagadnienia wykładowca podkreśla że dowódca 12 pz po tych czynnościach powinien mieć pełne dane do prowadzenia rekonesansu.

3. Rekonesans dowódcy 14 pz 50'

Wykładowca dokonuje teoretycznego wprowadzenia charakteryzując:

a/ istotę rekonesansu i stronę organizacyjną.

Rekonesans dowódcy jest prowadzony w celu udokładnienia /umiejscowienia w terenie/ podjętej decyzji. Podstawą prowadzenia rekonesansu jest decyzja dowódcy podjęta z mapy.

Rekonesans może być prowadzony z jednego lub kilku punktów pracy. Z kilku /2-3/ punktów pracy dowódca może prowadzić rekonesans wówczas kiedy dysponuje odpowiednią ilością czasu i sytuacja tego wymaga. Wtedy rekonesans prowadzony jest kolejno na określonych punktach. Częściej jednak stosuje się taki sposób że dowódca z jedną grupą rekonesansową prowadzi pracę na jednym punkcie /na głównym kierunku/ a któryś z zastępców z kolejną grupą prowadzi pracę na drugim punkcie. W takim wypadku zastępca ten, po zakończeniu

pracy w określonym czasie melduje dowódcy pułku wyniki rekonesansu. W zależności od sytuacji, czasu i potrzeb organizacyjnych rekonesans może być prowadzony z udziałem wykonawców o jeden, dwa a nawet trzy szczeble w dół. Wówczas prowadzący rekonesans zwraca się z rozpatrywaną problematyką do szczebla najniższego.

b/ Metody pracy dowódcy podczas rekonesansu

W zależności od czasu, sytuacji bojowej, charakteru zadania bojowego, doświadczenia i wyszkolenia sztabu oraz dowódców pododdziałów, jak również stylu pracy dowódcy pułku rekonesans może być prowadzony różnymi metodami i tak:

1. Dowódca prowadzi rekonesans angażując oficerów do referowania zagadnień według ich kompetencji a następnie akceptuje ich propozycje bądź dokonuje poprawek.

2. Dowódca osobiście dokonuje ustaleń precyzując wszystkie zagadnienia w terenie. Oficerowie sztabu jedynie w niezbędnym zakresie odpowiadają na ewentualne pytania dowódcy. Tą metodą prowadzi się obecnie większość rekonesansów, ponieważ umożliwia ona maksymalnie skrócić czas pracy dowódcy w terenie.

3. Dowódca wydziela czas uczestnikom rekonesansu do pracy osobistej, następnie wysłuchuje ich propozycji, po czym dokonuje ustaleń. Metoda nietypowa do natarcia, stosuje się ją w niektórych sytuacjach np. organizacji obrony bez styczności z nieprzyjacielem. Po dokonaniu tego wprowadzenia wykładowca przystępuje do praktycznego prowadzenia rekonesansu. Wyznacza słuchacza, któremu nakazuje przeprowadzić rekonesans. Po przeprowadzeniu fragmentu wykładowca przerywa dalsze jego prowadzenie i odpowiada na pytania. W podobny sposób przeprowadza kolejne fragmenty rekonesansu. Osobiście referuje wybrany fragment i wszystko to co słuchacze opanowali słabo. Po wyczerpaniu problemów rekonesansu wykładowca przerabia rekonesans w całości, w czasie operacyjnym. Wyznacza słuchacza bardziej doświadczonego lub ochotnika. /Przykładowe rozwiązanie "Zestaw materiałów do zajęcia nr 15"/.

W podsumowaniu zagadnienia wykładowca podkreśla znaczenie rekonesansu, potrzebę ścisłego określania w terenie elementów decyzji dla jednolitego zrozumienia jej i wykonania.

4. Sprecyzowanie zadań bojowych 30.

We wprowadzeniu do zagadnienia wykładowca zaznacza, że zadanie bojowe postawione zostało na SD a bezpośrednio po rekonesansie zosta-

nie jedynie udokładnione. Szczegółowość zadań zależy od sytuacji, jednakże zawsze precyzują zadania w terenie dowódca określa wszystkie szczegóły zadania na zasięg widoczności. Przyjmuje się że jeśli dowódca stawia zadanie z mapy w pełnym zakresie na SD to podczas rekonesansu precyzuje tylko te elementy zadania, które dadzą się, wskazać w terenie.

Pytanie: Komu i w jakiej kolejności dowódca 12 pz sprecyzuje zadanie?

Odpowiedź: 3 bp, 1 bp, 2 bp, artylerii, pododdziałom inżynieryjnym.

/Przykładowa treść zadań "Zestaw materiałów do zajęcia nr 15"/.

Wykładowca wyznacza słuchacza, który w roli dowódcy 14 pz sprecyzuje zadania bojowe. Po sprecyzowaniu zadania jednemu wykonawcy wykładowca przerywa tok pracy i omawia niedociągnięcia wysłuchuje uwag i pytań słuchaczy. W ten sposób przerabia zadania dla kolejnych wykonawców zwracając uwagę na zwięzłość i poprawność treści. W podsumowaniu zagadnienia podkreśla wagę jednoznacznego rozumienia zadań przez wykonawców. Dowódca musi być pewny, że podwładni rozumieją zadania w pełni.

5. Organizacja współdziałania 25

Wykładowca wyjaśnia, że współdziałanie organizowane po rekonesansie w terenie ma na celu ustalenie sposobu działania wszystkich pododdziałów w czasie i konkretnym terenie. W naszym ówczesnym przyjęto, że dowódca będzie organizował współdziałanie na SD z udziałem wszystkich wykonawców, stąd też zastosujemy powyższy sposób. Jeżeli sytuacja nie zezwoli na oddzielne zorganizowanie współdziałania to dowódca w całości omawia współdziałanie w terenie po sprecyzowaniu zadań.

Następnie wykładowca wyznacza słuchacza do zorganizowania współdziałania w roli dowódcy 14 pz. /Przykładowe rozwiązanie "Zestaw materiałów do zajęcia nr 15"/.

Wykładowca przerabia współdziałanie fragmentami w sposób podobny jak stawianie zadań.

W omówieniu tego zagadnienia wykładowca podkreśla, że współdziałanie, obok zadań bojowych, jest najważniejszą sprawą w organizacji natarcia. Zgranie działania elementów ugrupowania pułku ma zasadniczy wpływ na wykonanie zadania bojowego.

6. Organizacja bojowego zabezpieczenia 10'

Wykładowca wyjaśnia, że zabezpieczenie bojowe dowódca organizuje i stawia zadania w tym zakresie po wydaniu rozkazu bojowego. Będąc w terenie precyzuje je. Następnie wykładowca wyznacza 2-3 oficerów do omówienia przedsięwzięć zabezpieczenia bojowego. /Przykładowe rozwiązanie "Zestaw materiałów do zajęcia nr 15"/.

7. Omówienie zajęć 10'

Wykładowca wyjaśnia że po dokonaniu wszystkich czynności około 16.00 dowódca 14 pz wraca na SD pułku drogą 3 bp celem rozpoznania jej i dokonania niezbędnych ustaleń.

Następnie określa stopień realizacji celu zajęć, przygotowanie i aktywność grupy. Podaje uzyskane oceny, omawia główne niedociągnięcia wskazując sposób i termin ich usunięcia.

OPRACOWANIE METODYCZNE

Zajęcia nr 16

I. TEMAT: Meldowanie i uzasadnianie decyzji

II. CEL: Nauczyć słuchaczy w roli dowódcy pułku:

- meldowanie decyzji do natarcia;
- uzasadnienia głównych elementów decyzji.

III. ZAGADNIENIA SZKOLENIOWE I PODZIAŁ CZASU:

1. Sprawdzenie przygotowania się słuchaczy do zajęć	10'
2. Meldowanie decyzji	30'
3. Uzasadnianie głównych elementów decyzji	40'
4. Omówienie zajęć	10'

RAZEM 90'

IV. FORMA: Zajęcia grupowe w sali.

V. WSKAZÓWKI ORGANIZACYJNE I METODYCZNE

A. Organizacyjne:

1. Słuchacze na nauce własnej przygotowują mapę z decyzją dowódcy 14 pz a ponadto:

- wykonują w zeszycie niezbędne notatki potrzebne do uzasadnienia głównych elementów decyzji.

2. W czasie instruktażu nakazać słuchaczom wykonanie wyżej wymienionych poleceń oraz przygotowanie się do meldowania decyzji i uzasadnienia jej głównych elementów tj.

- kierunku głównego uderzenia;
- przewagi na odcinku przełamania;
- możliwości pułku w walce z odwodem dywizyjnym nieprzyjaciela;
- możliwość wykonania zadania bliższego przez pierwszy rzut.

B. Metodyczne:

1. Przed każdym zagadnieniem szkoleniowym dokonać teoretycznego wprowadzenia a po jego przerebieniu - podsumowania.

2. Zagadnienie drugie w pierwszej części należy przerabiać kolejno punktami a na zakończenie wyznaczyć jednego słuchacza, który w czasie operacyjnym zamelduje całość decyzji.

3. W czasie meldowania decyzji zwracać szczególną uwagę na sposób meldowania, odpowiednie akcentowanie poszczególnych zwrotów, posługiwania się wskaźnikiem i mapą. Na zwiezłość i jasność meldunku.

VI. Przebieg zajęć

1. Sprawdzenie przygotowania się słuchaczy do zajęć 10'

- sprawdzić sposób i poprawność wrysowania decyzji na mapę oraz notatki słuchacza /meldunek decyzji i niezbędne dane do jej uzasadnienia/.

Pytanie: Co dowódca określa w meldunku decyzji?

Odpowiedź: Dowódca w meldunku decyzji przedstawia:

- wnioski z oceny nieprzyjaciela;
- zamiar działań;
- zadania głównych elementów ugrupowania;
- sposób współdziałania;
- dowodzenie;
- ponadto może przedstawić węzłowe problemy zabezpieczenia natarcia i pracy partyjno-politycznej.

2. Meldowanie decyzji 30'

Wykładowca zagadnienie to rozpoczyna od teoretycznego wprowadzenia w którym uwypukla sposób meldowania. Meldunek decyzji powinien umożliwić dowódcy dywizji, zorientowanie się w tym czy podwładny prawidłowo zrozumiał jego zamiar walki i czy podjęta przez dowódcę pułku decyzja zapewnia realizację założonych celów. Dowódca pułku meldując decyzję używa trybu oznajmującego. Meldowanie decyzji odbywać się będzie w zasadzie w terenie po zakończeniu rekonesansu prowadzonego przez dowódcę pułku. W czasie meldowania decyzji dowódca pułku wykorzystuje "Mapę decyzji". Dlatego też sztab pułku winien do czasu wyznaczonego do meldowania decyzji opracować ją na oddzielnej mapie. Meldując decyzję dowódca akcentuje te jej elementy, które są najistotniejsze. Akcentowanie tych fragmentów przez nadanie większej siły głosu. Meldując decyzję w terenie dowódca pułku wskazuje w terenie te elementy decyzji, które z danego punktu są widoczne - pozostałe wskazuje na mapie.

Po dokonaniu wprowadzenia teoretycznego wykładowca wprowadza w sytuację operacyjną. Czas operacyjny 15,30 1.12 dowódca pułku zakończył rekonesans, spreocyzował zadania bojowe i zorganizował współdziałanie. Na punkt rekonesansowy przybył dowódca dywizji z grupą oficerów sztabu dywizji i nakazał zameldować decyzję.

Wykładowca wyznacza kolejno słuchaczy i nakazuje meldować poszczególne punkty meldunku.

Po każdym wystąpieniu słuchacza wykładowca wspólnie ze słuchaczami wyjaśnia niezrozumiałe lub źle przedstawione problemy a w razie potrzeby osobiście, w roli dowódcy, przedstawia dany punkt meldunku decyzji /Przykładowy meldunek "Zestaw materiałów do zajęcia 16"/.

Po przerobieniu meldunku "oszczędzając" wykładowca wyznacza najlepszego słuchacza i nakazuje mu w ciągu 10' zameldować całą decyzję. Po jej wysłuchaniu wykładowca zatwierdza ją. Po przerobieniu tego zagadnienia wykładowca dokonuje podsumowania całości. Podkreślają potrzebę trenowania się słuchaczy w podejmowaniu decyzji.

3. Uzasadnienie głównych elementów decyzji 40'
Zagadnienie to wykładowca rozpoczyna od wprowadzenia teoretycznego. Podkreśla w nim że dowódca dywizji po wysłuchaniu decyzji /lub w trakcie/ może żądać od dowódcy pułku uzasadnienia niektórych jej elementów. Wówczas dowódca pułku udziela niezbędnych wyjaśnień a w razie potrzeby przedstawia szczegółowe kalkulacje. Uzasadnienie poszczególnych elementów decyzji polega na przedstawieniu tych argumentów, którymi dowódca pułku kierował się przyjmując określone rozwiązanie. Argumenty te dowódca pułku rozpatrywał gdy podejmował decyzję /analiza zadania i ocena sytuacji/. Stąd gdy będzie uzasadniał przedstawia te argumenty, którymi kierował się, decydując się na takie a nie inne rozwiązanie. A więc uzasadniając dane rozwiązanie /problem/ dowódca odpowiada na pytanie - dlaczego? Podstawę do udzielania odpowiedzi na to pytanie stanowią /podobnie i przy podejmowaniu decyzji/ wnioski z analizy zadania i oceny sytuacji. Warunki te, jak wiemy, dotyczyły różnych ocen - stąd uzasadnienie będzie wymagało przedstawienia różnych argumentów wynikających z tych ocen.

Po dokonaniu takiego wprowadzenia wykładowca wyznacza kolejno słuchaczy i nakazuje im by w roli dowódcy pułku uzasadnili:

- kierunek głównego uderzenia;
 - 2) - możliwość uzyskania przewagi na odcinku przełamania;
- możliwości pułku w walce z odwołem dywizyjnym nieprzyjaciela;
 - 4) - możliwości wykonania zadania bliższego przez pierwszy rzut.
- W wypadku gdy słuchacze nie potrafią prawidłowo uzasadnić danego problemu wówczas wykładowca osobiście prezentuje dany fragment a następnie ponownie wyznacza słuchacza.

W czasie uzasadniania poszczególnych problemów wykładowca zezwala słuchaczom na wykorzystanie notatek z dotychczasowych zajęć.

W podsumowaniu zagadnienia wykładowca podkreśla że w podobny sposób uzasadnia się każdy element decyzji. Następnie wykładowca jeszcze raz przedstawia mechanizm uzasadniania.

4. Omówienie zajęć 10'

Wykładowca omawia stopień osiągnięcia celu zajęć. Podaje stopień przygotowania się słuchaczy do zajęć i uzyskane oceny. Przedstawia układ meldunku decyzji i metodykę uzasadnienia głównych jej elementów.

OPRACOWANIE METODYCZNE

Zajęcia nr 18

I. TEMAT: Praca dowódcy pułku podczas kierowania walką.

II. CEL: 1. Nauczyć słuchaczy metody i treści pracy dowódcy podczas kierowania walką w terenie.

2. Wyjaśnić słuchaczom różnicę w metodzie i treści pracy dowódcy i oficerów sztabu w czasie organizacji i prowadzenia walki.

3. Doskonalić u słuchaczy umiejętność pracy w terenie.

III. ZAGADNIENIA SZKOLENIOWE I PODZIAŁ CZASU:

1. Organizacja zajęć	10'
2. Metody i treść pracy dowódcy w terenie podczas kierowania walką	15'
3. Orientacja topograficzna	10'
4. Orientacja taktyczna /meldunek dowódcy 1 bp/	20'
5. Ocena sytuacji w terenie	30'
6. Postawienie zadań do odparcia kontrataku odwodu 11 DZ/NZ/	30'
7. Organizacja współdziałania na czas odpięcia kontrataku	25'
8. Omówienie zajęć	10'

RAZEM 150'

IV. FORMA: Zajęcia grupowe w terenie.

V. WSKAZÓWKI ORGANIZACYJNE I METODYCZNE

A. Organizacyjne:

1. Słuchacze do zajęcia pobierają:

- mapę 1: 50 000 po 1 na słuchacza,
- założenie nr 2
- ołetę z sytuacją,
- zestaw materiałów do zajęcia nr 18.

2. Słuchacze przygotowują się do zajęć na podstawie założenia oraz wytycznych udzielonych podczas instruktażu.

3. W czasie instruktażu wykładowca nakazuje:

- pobrać i skleić mapy, wrysować sytuację i decyzję dowódcy 14 pz,
- przygotować się w roli dowódcy pułku do oceny sytuacji i stawiania zadań bojowych w terenie oraz organizacji współdziałania na okres odpięcia kontrataku;

- w roli oficerów sztabu pułku być gotowym do udzielania odpowiedzi na pytania zadawane przez dowódcę pułku;

- w roli dowódcy 1 bp do złożenia meldunku o sytuacji w 1 bp.

B. Metodyczne:

1. Przed każdym zagadnieniem dokonać teoretycznego wprowadzenia w którym uwypuklić metodę i treść pracy dowódcy.

- do referowania zagadnień wyznaczyć słuchaczy,

- w każdym zagadnieniu wykładowca osobiście prezentuje fragment treści,

- po przerobieniu zagadnienia omówić ewentualne miejscowości, ustosunkować się do wypowiedzi słuchaczy i udzielić im odpowiedzi na zadane pytania,

- w omówieniu zagadnienia uwypuklić najważniejsze problemy i metody ich rozwiązywania.

2. Podczas referowania zagadnień przez słuchaczy zwrócić uwagę na zwięzłość i jasność wypowiedzi oraz na sposób uwzględniania terenu.

VI. PRZEBIEG ZAJĘĆ

1. Organizacja zajęcia 10'

a/ sprawdzić:

- prawidłowość wrysowania położenia i decyzji dowódcy 14 pz.

b/ - znajomość założenia

b/ osobista orientacja słuchaczy w terenie.

2. Metody i treść pracy dowódcy w terenie podczas kierowania walką 15'

Zagadnienie to omawia wykładowca teoretycznie. Podkreślając, że w czasie kierowania walką często mogą zaistnieć sytuacje, które będą wymagać wyjazdu dowódcy w teren. Do takich sytuacji zalicza się między innymi:

- wejście do walki sił głównych pułku;

- wprowadzenie do walki drugiego rzutu pułku;

- forsowanie przeszkód wodnych;

- odpiernanie /lub wykonywanie/ kontrataków.

Wówczas praca dowódcy wraz z grupą oficerów może obejmować przeprowadzenie:

- rekonesansu,

- oceny sytuacji,

- skorygowania powziętej /realizowanej/ decyzji,
- sprecyzowania i postawienia zadań,
- organizacji /udokładnienia/ współdziałania.

Zakres i treść tej pracy zależą będzie od sytuacji taktycznej i czasu jakim dowódca dysponuje na rozwiązanie danego problemu /zadania/. Każdorazowo jednak praca dowódcy na danym /wybranym/ punkcie powinna rozpocząć się od złożenia meldunku przez podwładnego o sytuacji na tym kierunku. Następnie dowódca wraz z grupą oficerów przystępuje do rozwiązania istniejącego problemu - stosując jedną z niżej wymienionych metod.

1. Metoda dyrektywna - którą pracować będziemy w dniu dzisiejszym. *nie ma takiej*
2. Metoda równoległa.

Metoda dyrektywna polega na tym, że dowódca sam - na podstawie posiadanych informacji lub krótkim wyjaśnieniu niezbędnych zagadnień z niektórymi oficerami sztabu - podejmuje /precyzuje/ decyzję. W decyzji tej określa zazwyczaj cel /zamiar/ działania na dany okres walki oraz zadania bojowe do niezwłocznego /natychmiastowego/ wykonania w formie bardzo zwięzłych zarządzeń bojowych, a ponadto gdy czas zezwala /określa/ uściśla współdziałanie na dany etap walki. Stawiając /precyzując/ zadania i organizując współdziałanie dowódca może czynić rozdzielnie lub łącznie.

Metoda ta ze względu na duży dynamizm walki i ograniczony czas jest najczęściej stosowaną w czasie kierowania walką, gdyż pozwala podjąć decyzję na podstawie aktualnie posiadanych informacji w ciągu kilku lub kilkunastu minut i natychmiastowego przekazania jej podwładnym w formie najbardziej zwięzłych zadań bojowych. Mankamentem tej metody jest to że eliminuje ona do minimum udział oficerów sztabu /specjalistów/ w rozwiązywaniu poszczególnych problemów. Stąd dopuszcza ona mniej wszechstronne rozpatrzenie danego problemu, a tym samym decyzja podjęta tą metodą nie zawsze będzie optymalna w danych warunkach.

Metoda równoległa polega na tym, że dowódca w czasie wypracowania decyzji /oceny sytuacji, precyzowania zadań/ wysłuchuje odpowiedzi oficerów sztabu na zadane im wcześniej pytania oraz ich propozycji odnośnie użycia wojsk. Na tej podstawie precyzuje decyzję, a następnie osobiście, jak też przy pomocy oficerów sztabu stawia /przekazuje/ zadania bojowe podwładnym.

Pewną odmianą tej metody może być taka forma, w której dowódca wysłuchując oficerów sztabu żąda od nich pełnych propozycji w zakresie użycia rodzajów wojsk i służb, a następnie po ich akceptacji określa /precyzuje/ swój zamiar i stawia zadania.

Metoda ta pozwala dowódcy bardziej wszechstronnie rozpatrzyć interesujące go problemy i na tej podstawie powziąć optymalną decyzję.

Mankamentem tej metody jest to, że wymaga ona stosunkowo długiego czasu - od kilkunastu do kilkudziesięciu minut - na podjęcie decyzji co we współczesnych działaniach /duży dynamizm/ nie zawsze będzie zagwarantowane. W ćwiczeniu 104 słuchacze będą uczyć się praktycznego zastosowania metody dyrektywnej.

Pytanie: Podać kolejność i treść pracy dowódcy 14 pz w zaistniałej sytuacji.

Po wysłuchaniu odpowiedzi, wykładowca podaje /w razie potrzeby/ że dowódca 14 pz w tej sytuacji powinien przyjąć następującą kolejność i treść pracy:

- wysłuchanie meldunku dowódcy 1 bp,
- ocena sytuacji /a w niej wysłuchanie odpowiedzi oficerów sztabu na zadane im wcześniej pytania/,
- postawienie zadań w terenie,
- udokładnienie współdziałania na czas odparcia kontrataku.

3. Orientacja topograficzna 10'

Zagadnienie to przerobić ze słuchaczami poza czasem operacyjnym. Traktować je jako doskonalące, gdyż słuchacze uczeni tego byli w czasie zajęcia nr 15.

Po podaniu treści zagadnienia wyznaczyć 1-2 słuchaczy którym nakazać przeprowadzenie orientacji topograficznej. Podczas orientowania topograficznego wymagać bezwzględności przestrzegania obowiązującej kolejności orientowania.

4. Orientacja taktyczna /meldunek dowódcy 1 bp/ 20'

Po podaniu treści zagadnienia wykładowca zadaje pytanie słuchaczom

Pytanie: Co powinien zawierać meldunek dowódcy batalionu?

Odpowiedź: Meldunek dowódcy batalionu powinien zawierać:

1. Co dotychczas wykonał /zrobił/ batalion, położenie pododdziałów i co one robią, co i jakimi siłami robi nieprzyjaciel przed frontem pododdziałów, jakie straty poniósł i zadał batalion, stan zapasów w batalionie.

2. Położenie sąsiadów /na prawo, na lewo/,
3. Co zdecydował dowódca batalionu,
4. Prośby

Po ustosunkowaniu się do wypowiedzi słuchaczy wykładowca /w razie potrzeby/ podaje prawidłową odpowiedź, a następnie omawia teoretycznie, znaczenie meldunku w całości pracy dowódcy nad powzięciem decyzji. W swoim omówieniu teoretycznym wykładowca podaje że meldunek podwładnego o sytuacji na danym kierunku zawiera najbardziej aktualne dane o wojskach własnych i nieprzyjaciela. Stąd też w meldunku powinny być dane sprawdzone /pewne/ wraz z ich oceną przeprowadzoną przez składającego meldunek.

Następnie wykładowca podkreśla że meldunek ten ma na celu zorientować dowódcę w sytuacji taktycznej na danym kierunku. Składający meldunek rozpoczyna orientowanie od kierunku w którym znajduje się nieprzyjaciel. Po teoretycznym wprowadzeniu wykładowca w roli dowódcy i bp orientuje taktycznie /Przykładowe rozwiązanie "Zestaw materiałów do zajęcia nr 18"/.

Następnie wykładowca wprowadza słuchaczy w sytuację. Czas operacyjny 12.15 2.12 dowódca pułku wraz z grupą oficerów przybył na PDO docy i bp w celu sprecozowania i postawienia zadań do załamania kontrataku odwodu 11 DZ/NZ/ oraz uściślenia współdziałania na ten etap walki. Wykładowca wyznacza kolejno słuchaczy do złożenia meldunku w roli dowódcy i bp. Wysłuchując meldunków wykładowca zwraca uwagę na:

- zachowanie kolejności i jasności treści meldunku;
- właściwe wskazywanie kierunków i obiektów terenowych;
- zwięzłość i jasność języka.

5. Ocena sytuacji 30

Nauczanie tej problematyki wykładowca rozpoczyna od teoretycznego wprowadzenia, w którym podkreśla, że w stosunku do oceny sytuacji prowadzonej w czasie organizacji walki obecnie dowódca dysponuje o wiele krótszym czasem. Stąd z konieczności będzie ona zakresowo węższa. Dlatego dowódca będzie oceniał tylko te dane /elementy/, które mają bezpośredni wpływ na rozwiązanie danego problemu. Prowadząc ocenę sytuacji w czasie kierowania walką dowódca pułku może wysłuchać odpowiedzi wybranych oficerów sztabu na pytania. Częściej jednak ograniczy się do osobistej oceny sytuacji i na tej podstawie podejmie decyzję. Fakt nie zadania przez dowódcę wcześniej

pytania nie zwalnia oficerów sztabu z obowiązku zbierania i przetwarzania danych o sytuacji. Muszą oni zawsze być gotowi do udzielenia odpowiedzi na pytania dowódcy zgodnie z zakresem swych obowiązków. W naszej sytuacji dowódca 14 pz dysponuje małą ilością czasu, a ponadto będąc na SD pułku ocenił już tę sytuację dlatego też obecnie ograniczy się do wysłuchania odpowiedzi szefa rozpoznania na zadane mu wcześniej pytania. Oprócz tego, dowódca pułku wysłuchując meldunku dowódcy 1 bp ocenił dane zawarte w nim. Dlatego też po wysłuchaniu szefa rozpoznania dowódca dysponował będzie wystarczającymi danymi by postawić zadania. Po takim wprowadzeniu wykładowca wyznacza słuchacza który w roli szefa rozpoznania odpowiada na pytania zadane przez dowódcę./Przykładowe rozwiązanie "Zestaw materiałów do zajęcia nr 18"/.

W czasie referowania przez słuchacza wykładowca zwraca uwagę na właściwe posługiwanie się terenem i formą odpowiedzi. W razie potrzeby, po omówieniu błędów popełnionych przez słuchacza - osobie w roli szefa rozpoznania udziela odpowiedzi na pytania dowódcy.

Po przerobieniu tego fragmentu wykładowca mówi że w obecnej sytuacji dowódca zapytałby jeszcze dowódcę PGA jakie posiada możliwości opóźnienia podejścia odwodu 11 DZ/NZ/ i wsparcia 1 bp w czasie odpierania kontrataku. Wyznacza słuchacza, który w roli dowódcy PGA udziela odpowiedzi na zadane mu przez dowódcę pułku pytanie./Przykładowa odpowiedź "Zestaw materiałów do zajęcia nr 18"/.

Po ustosunkowaniu się do odpowiedzi słuchacza wykładowca omawia dalszą pracę dowódcy. W omówieniu tym podkreśla, że w aktualnej sytuacji /mało czasu/ dowódca 14 pz zakończy ocenę sytuacji i przystąpi do stawiania zadań. W uzasadnieniu tego należy podać, że:

- dowódca przez cały czas trwania walki śledził jej rozwój i na bieżąco ją ocenił. Stąd obecna sytuacja nie spełnia na niego nagłej;
- w czasie organizacji natarcia /wypracowania decyzji/ dowódca 14 pz liczył się z możliwością wykonania kontrataku przez odwód 11 DZ/NZ/ i przewidywał koncepcję walki z tym odwodem;
- przed przybyciem w rejon 1 bp dowódca 14 pz na SD prowadził ocenę sytuacji z mapy.

6. Postawienie zadań do odparcia kontrataku odwodu 11 DZ 30'
Po podaniu zagadnienia wykładowca przypomina kolejność pracy dowódcy a następnie omawia teoretycznie jego treść. Dowódca formułując i

stawiając zadania powinien kierować się następującymi zasadami:

1. Im mniej jest czasu na realizację zadań bojowych tym szybciej i zwięźlej należy je formułować i przekazywać.

2. Zadania powinny być postawione w terminie zapewniającym ich wykonanie.

3. Przed sformułowaniem zadań bojowych należy przemyśleć:

- kto jest bezpośrednim wykonawcą zadania, ile czasu będzie potrzebował na przygotowanie się do jego realizacji,

- jaka powinna być forma zadania bojowego by wykonawca zrozumiał je właściwie i w jak najkrótszym czasie,

- w jaki sposób można najszybciej przekazać zadanie bojowe.

4. Zadania bojowe należy przekazywać według ich pilności i ważności.

5. W zadaniu bojowym /w gwałtownie zmieniającej się sytuacji/ należy ujmować jedynie główne problemy i w żadnym wypadku nie decydować za podwładnego.

W zależności od posiadanego czasu, ilość informacji przekazywanych w zadaniu może być różna. Zawsze jednak informacje te powinny być podane w następującej kolejności:

- w pierwszym punkcie podaje się wnioski z oceny nieprzyjaciela,

- w drugim punkcie podaje się zadanie danemu wykonawcy który ma działać na danym /głównym/ kierunku.

W punkcie tym można podać sposób działania danego pododdziału

- w trzecim punkcie podaje się zadanie wykonywane na korzyść danego pododdziału przez przełożonego i zadania sąsiadów /jeśli jest to potrzebne/,

- w czwartym punkcie podaje się czas gotowości do działania.

Dysponując ograniczoną ilością czasu dowódca może w zadaniu podać tylko cel i sposób działania pododdziału oraz termin jego wykonania.

Dowódca stawiając zadanie w terenie wskazuje w nim /terenie/ tę część zadania, która z danego punktu jest widoczna. Pozostałą część zadania /jeśli taka jest/ stawia wykonawcom z mapy.

W zależności od przyjętego sposobu pracy dowódca może stawiać zadania bezpośrednio poszczególnym wykonawcom, lub też do przekazania zadań wykorzystać oficerów sztabu. Najlepszym sposobem przekazania zadań jest ustny rozkaz przekazany osobiście przez dowódcę. Tym sposobem będzie przekazywał zadanie dowódca 14 pz.

Po takim wprowadzeniu wykładowca pyta słuchaczy:

Pytanie: Komu postawiłby zadanie bojowe dowódca 14 pz?

Odpowiedź: Dowódca 14 pz postawiłby zadanie:

- 1 bp,
- artylerii,
- oppano

Po wysłuchaniu odpowiedzi wykładowca w roli dowódcy 14 pz stawia zadanie dla 1 bp.

Po wzorowym pokazie wykładowca wyznacza 2-3 słuchaczy i nakazuje im postawić zadania dla 1 bp, artylerii i odvodu przeciwpancernego.

/Przykładowe rozwiązanie "Zestaw materiałów do zajęcia 18"/.

W czasie stawiania zadań przez słuchaczy wykładowca zwraca uwagę na:

- zwięzłość stawianych zadań,
- poprawność wskazywania zadań w terenie,
- właściwe używanie terminologii wojskowej.

W podsumowaniu zagadnienia wykładowca omawia zauważone błędy i przechodzi do kolejnego zagadnienia.

7. Organizacja współdziałania na czas odpięcia kontrataku ..25'

Wykładowca wyjaśnia słuchaczom że dowódca podczas organizacji walki organizował współdziałanie na całą głębokość zadania.

Natomiast w sytuacji dynamicznej będzie /w razie potrzeby/ jedynie uściślał te elementy współdziałania które są niezbędne przy rozpatrywaniu danego problemu. Należy jednak podkreślić, że dowódca podczas kierowania walką pododdziałów, uściślamy współdziałanie w terenie może czynić to łącznie ze stawianiem zadań lub po ich postawieniu. W ówczesnym naszym dowódca 14 pz będzie to robił oddzielnie i na korzyść 1 bp.

Po takim wprowadzeniu wykładowca pyta słuchaczy:

Pytanie: Na czym polega współdziałanie i przez co się go osiąga?

Odpowiedź: Współdziałanie polega na uzgodnionych działaniach wszystkich rodzajów wojsk i służb oraz środków rażenia szczególnie z uderzeniami broni jądrowej, co do kierunków, rubieży i czasu w celu jak najlepszego wykonania zadania. Osiąga się je przez:

- jednolite zrozumienie celu działań, znajomość zadań i sposobów ich wykonania;
- ciągłą łączność, stałe wzajemne informowanie się, jednolity system orientowania się,

- wzajemne - dogodne rozmieszczenie wojsk i udzielanie wzajemnego wsparcia i pomocy w walce,
- stałą znajomość sytuacji.

Po uzyskaniu odpowiedzi wykładowca wprowadza w 'sytuację i dowódca 14 pz po dokonaniu oceny sytuacji i postawieniu zadań bojowych przystępuje do organizacji współdziałania.

Następnie wykładowca osiadcie w roli dowódcy 12 pz organizuje współdziałanie na ten okres walki. Po czym wykładowca wyznacza 1-2 słuchaczy którzy kolejno organizują współdziałanie.

W czasie referowania przez słuchaczy wykładowca zwraca uwagę na:

- prawidłowość wskazywania w terenie sposobu działania poszczególnych pododdziałów,
- zwięzłość języka.

Po omówieniu błędów, wykładowca podkreśla że dowódca organizując współdziałanie w czasie kierowania walką główną uwagę zwraca na sposób działania wojsk umiejscawiając go w czasie i przestrzeni.

8. Omówienie zajęć 10'

Wykładowca:

- podaje cel zajęć z wyjaśnieniem podstawowych metod i treści pracy dowódcy, sztabu w czasie kierowania walką pododdziałów,
- dokonuje krótkiej oceny imiennej przygotowania się słuchaczy do zajęć.

ZALĄCZNIKI

1. Zestaw materiałów do zajęcia nr 1 z TO.
2. Zestaw materiałów do zajęcia nr 13 z TO.
3. Zestaw materiałów do zajęcia nr 15 z TO.
4. Zestaw materiałów do zajęcia nr 16 z TO.
5. Zestaw materiałów do zajęcia nr 18 z TO.
6. Decyzja dowódcy 9 DZ - mapa.
7. Położenie wojsk o 10.00 1.12.
8. Decyzja dowódcy 14 pz - mapa.
9. Położenie wojsk o 12.00 2.12 oraz decyzja dowódcy 14 pz - mapa.

OPRACOWAŁ

KIEROWNIK ZAKŁADU
DZIAŁAŃ BOJOWYCH PULKU

mjr dypl. Witold LIDWA

/-/ plk dypl. Stefan TRETYN

Wydrukowano w 15 egz.

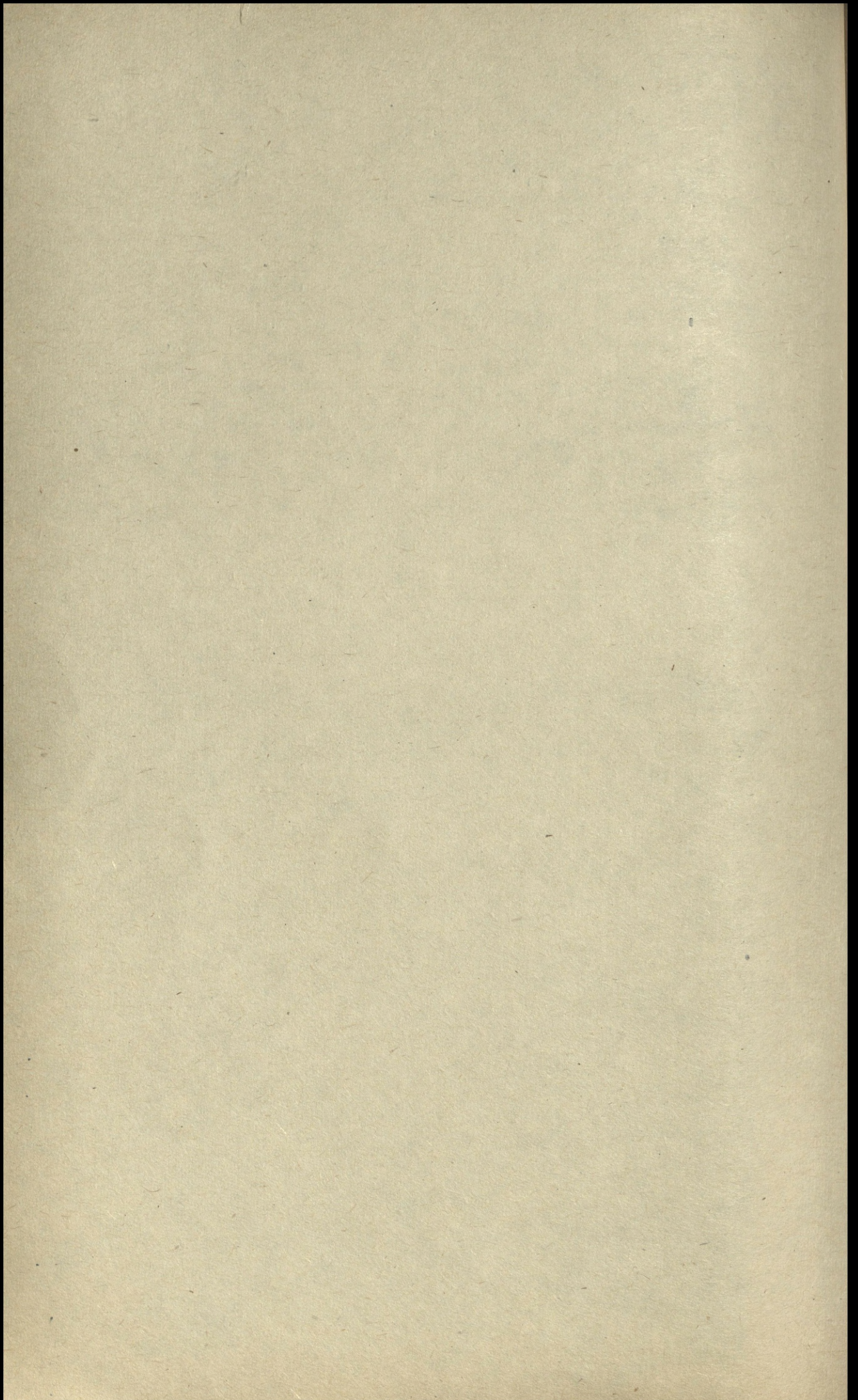
Egz. nr 1-15 Bibl. Nauk. DZS

Wyk. mjr Lidwa

Druk MP

Druk ASG WP nr pf 280/pf 1561/WW

Kor. J. G.

~~BOJOWE~~

Egz. nr ...

Dla nauczycieli akademickich
i słuchaczy I KWWL

ĆWICZENIE Nr 104

Zestaw materiałów do zajęcia nr 1 z TO

1. Analiza zadania.
2. Określenie przedsięwzięć, które należy niezwłocznie zrealizować w celu szybszego przygotowania pododdziałów do wykonania postawionego zadania.
3. Kalkulacja czasu.
4. Wydanie wytycznych szefowi sztabu dotyczących zapoznania oficerów sztabu z zadaniem organizacji rozpoznania, rekonesansu oraz przygotowania danych niezbędnych do podjęcia decyzji.
5. Ocena sytuacji.
6. Zamiar działań.

I. ANALIZA ZADANIA DOWÓDCY 14 pz

Dowódca 9 DZ zamierza w zadaniu bliższym przełamać obronę 31 BZ dwoma pułkami i używa do tego celu 14 i 15 pz; stąd: 14 pz będzie do zadania bliższego w I rzucie dywizji wykonywał wspólnie z 15 pz główne zadanie.

Po wykonaniu zadania bliższego dowódca dywizji wprowadzając do walki 20 pz rozbija odwód 11 DZ /NZ/ z marszu i całością sił przechodzi do pościgu. Wprowadzenie 20 pz w lukę między 14 pz i 15 pz i jego działanie na kierunku głównego uderzenia //dywizji sugeruje, że główne uderzenie należy wykonać na prawym skrzydle i wydzielić batalion piechoty do zabezpieczenia wejścia do walki 20 pz.

Użycie do przełamania obrony 31 BZ 14 i 15 pz wskazuje, że w pierwszej fazie natarcia do zadania bliższego dywizji należy uzgodnić współdziałania z dowódcą 15 pz w zakresie rozbitcia 312 bz.

Po wejściu do walki 20 pz i jego działaniu na kierunku głównego uderzenia dywizji ulegnie zmianie rola 14 pz i sprowadzi się ona do osłony lewego skrzydła zgrupowania uderzeniowego dywizji.

Zadanie bliższe 14 pz polega na rozbitciu części sił 312 bz i opanowaniu rubieży na głębokość rejonu obrony pierwszego rzutu brygady. Szerokość pasa natarcia na głębokość zadania bliższego wynosi 3 km, dlatego do pierwszego rzutu mogą wydzielić maksymalnie siły do dwóch batalionów, którymi to powinienem wykonać zadanie bliższe. Pas natarcia w pierwszej fazie realizacji zadania unieemożliwia zastosowanie manewru, dlatego natarcie należy rozpocząć uderzeniem czołowym.

Zadanie następane pułku polega na rozbitciu wspólnie z 19 pcz odwołu 11 DZ /NZ/ zabezpieczeniu wejścia do walki 20 pz i stworzenie warunków przejścia do pościgu. Wynika z tego, że po wykonaniu zadania bliższego należy przewidzieć siły do rozbitcia wspólnie z 19 pcz odwołu 11 DZ i uzgodnić z nim działanie. Skoro w zadaniu następnym muszę część sił wydzielić do odparcia kontrataku, a część do zabezpieczenia wejścia do walki 20 pz, to po wykonaniu zadania bliższego należy wprowadzić kolejny batalion do rozwinięcia natarcia w głąb. Stąd pułk ruszę ugrupować w dwa rzuty, a w drugim rzucie mieć siły co najmniej jednego batalionu.

Szerokość pasa natarcia po wykonaniu zadania bliższego zwiększa się do 5 km - pozwala to na użycie trzech batalionów w pierwszym rzucie. Przydzielone i wspierające siły i środki umożliwiają dokonanie przełamania obrony 312 bz i wykonanie postawionego zadania. Pozwalają również na wzmocnienie, szczególnie artylerią i środkami inżynieryjnymi batalionów I-go rzutu.

Z analizy zadania wynikają następujące wnioski:

1. 14 pz do zadania następnego działał będzie na głównym kierunku uderzenia dywizji, a po jego wykonaniu rola pułku sprowadzi się do osłony skrzydła nacierającej dywizji. Przez cały czas trwania pułk będzie w pierwszym rzucie dywizji.
2. Rola 14 pz do zadania bliższego dywizji sprowadzi się do dokonania wyłomu w ugrupowaniu 11 DZ /NZ/ na głębokość obrony 31. 2.
3. Współdziałanie do wykonania zadania następnego utrzymywać z 15 pułkiem, a po jego wykonaniu z 19 pcz.
4. Główne uderzenia wykonać na prawym skrzydle.
5. Pułk ugrupować w dwa rzuty. W pierwszym rzucie mieć dwa, a w drugim jeden batalion.
6. Drugi rzut wprowadzić po wykonaniu zadania bliższego.

II. OKREŚLENIE PRZEDSIĘWZIĘĆ, KTÓRE NALEŻY NIEZWŁOZNIE ZREALIZOWAĆ W CELU SZYBSZEGO PRZYGOTOWANIA PODODZIAŁÓW DO WYKONANIA POSTAWIONEGO ZADANIA

1. Do 12.00 1.12 całością sił zająć rejon wyjściowy. - 2
2. Do 22.00 uzupełnić brakujące środki materiałowe. - 4
3. Rozbudowę inżynierską rejonu wyjściowego zakończyć do 19.00 1.12.
4. Rannych i chorych wyewakuować do DPM do 18.00. *zgodnie z terminem*
5. System rozpoznania w ugrupowaniu 35 pz rozwinąć do 18.30. - zgod.
6. Rozpoznanie dróg podejścia zakończyć do 20.00, po czym przejść do ich utrzymania siłami OZR.
7. Rekonesans 13.30-15.00.
8. Obsługę sprzętu zakończyć do 23.00. - 22,00

III. KALKULACJA CZASU

Pułk otrzymał zadanie o 10.00 1.12 /następne zarządzenie bojowe/.

Gotowość do natarcia 24.00 1.12.

Na organizację natarcia pułk ma 14 godzin, w tym 6 godzin czasu dziennego.

Meldowanie zamiaru 10.50 1.12.

- Analiza zadania 10° 10.00-10.10.

- Określenie przedsięwzięć, które należy niezwłocznie zrealizować w celu przyspieszenia przygotowania pododdziałów do wykonania postawionego zadania - kalkulacja czasu /szef sztabu/. Wydanie wytycznych szefowi sztabu do organizacji rozpoznania, rekonesansu przygotowania danych do decyzji 20° 10.10-10.30.

ze dnem

Ocena sytuacji i sprecyzowanie zamiaru	20°	10.30-10.50.
Zameldowanie zamiaru	10°	10.50-11.00.
Zapoznanie oficerów sztabu z zamiarem, wydanie wytycznych do przygotowania i przekazania pododdziałom wstępnych zarządzeń bojowych	20°	11.00-11.20.
Kończenie podejmowania decyzji na podstawie mapy	70°	11.20-12.30.
Wysłuchanie meldunków:		
- szefa rozpoznania pułku	10°	11.20-11.30
- starszego oficera operacyjnego	10°	11.30-11.40
- szefa artylerii	5°	11.40-11.45
- dowódcy PGA	10°	11.45-11.55
- szefa OPL	5°	11.55-12.00
- szefa saperów	5°	12.00-12.05
- kwatermistrza	10°	12.05-12.15
- szefa służb technicznych /Zcy dcy/	10°	12.15-12.25
- Zcy dowódcy ds. politycznych	5°	12.25-12.30.
W tym czasie szef sztabu wysłuchuje szefa zabezpieczenia chemicznego i szefa łączności w ciągu 10°		(40) 12.00
Wydanie rozkazu bojowego	20°	12.30-12.50.
Rekonesans	90°	13.30-15.00
Organizacja współdziałania i zabezpieczenia bojowego na SD pz	60°	19.00-20.00
Udzielanie pomocy pododdziałom	120°	21.00-23.00

IV. WYDANIE WYTYCZNYCH SZEFOWI SZTABU DOTYCZĄCYCH ZAPOZNANIA OFICERÓW SZTABU Z ZADANIEM ORGANIZACJI ROZPOZNANIA, REKONESANSU ORAZ PRZYGOTOWANIA DANYCH DO PODJĘCIA DECYZJI

Szef sztabu po udzieleniu przeze mnie wytycznych zapoznać zastępców oraz szefów rodzajów wojsk z otrzymanym zadaniem. Do godz. 18.30 w ugrupowaniu 35 pz rozwinąć system posterunków obserwacyjnych w celu dostarczenia danych o składzie i ugrupowaniu nieprzyjaciela, szczególnie w przyszłym pasie natarcia pułku, wyposażeniu przeciwnika oraz zmianach dokonywanych w jego ugrupowaniu.

Czas rekonesansu zgodnie z zaplanowaną kalkulacją, pracę prowadził będę z dwóch punktów rekonesansowych /wskazuje na mapie/. Skład grupy rekonesansowej: szef rozpoznania, st. oficer operacyjny, dowódca PGA,

szeft artylerii i szef saperów, szef OPL oraz dowódca 1, 2 bp, wyjazd grupy rekonesansowej 13.00 ze SD.

Jako środki łączności i transportu przewidzieć WD R-3M, - 1, UAZ, RD-115, R-5. Ochronę grupy w czasie przegrupowania zorganizować siłami drp na BWP, a w czasie pracy na punkcie rekonesansowym ochronę uzgodnić z dowódcą 35 pz. Plan rekonesansu przedstawić mi do zatwierdzenia do godz. 12.30.

W trakcie podejmowania decyzji wysłuchiwał będę propozycji zastępców i oficerów sztabu zgodnie z zatwierdzoną kalkulacją czasu.

Nakazać przygotować: szeftowi rozpoznania:

- ugrupowanie 312 bz i jego możliwości bojowe ze szczególnym uwzględnieniem środków przeciwpancernych;
- możliwości użycia odwodu 31 BZ i 11 DZ;
- nasycenie sił i środków na odcinku przełamania, na głębokość zadania bliższego i następnego.

Starszemu oficerowi operacyjnemu:

- możliwości uzyskania 4-5-krotnej przewagi w ludziach i trzykrotnej w sprzęcie bojowym przy użyciu dwóch batalionów;
- możliwości odparcia kontrataku odwodu 11 DZ /NZ/;
- kalkulacje przesunięcia pułku na rubież ataku.

Szeftowi artylerii pułku:

- organizacja niszczenia środków przeciwpancernych nieprzyjaciela w czasie artyleryjskiego przygotowania i wsparcia ataku.

Dowódcy PGA:

- sposób wykonania zadań przez artylerię do ognia pośredniego w czasie APA oraz walki w głębi.

Szeftowi saperów:

- organizacja przygotowania i utrzymania dróg marszu i rozwinięcia;
- organizacja pokonywania zapór minowych przed przednim skrajem i w głębi obrony nieprzyjaciela;
- wykorzystanie pododdziałów wojsk inżynieryjnych.

Szeftowi OPL - dca dplot:

- wnioski z oceny przeciwnika powietrznego;
- określić wpływ i brplot 9 prplot wykonującej zadania w ugrupowaniu pułku na organizację systemu OPL;
- określić zdolność bojową dywizjonu i przedstawić koncepcję jego wykorzystania.

możliwość z a. zadaniem

Szefowi zabezpieczenia chemicznego:

- koncepcję rozpoznania i likwidacji skażeń;
- użycie środków dymnych i miotaczy ognia.

Moi zastępcom - przygotować pełne meldunki.

5. OCENA SYTUACJI

I. Ocena nieprzyjaciela

11 DZ /NZ/ naciera na prawym skrzydle 1-KA i posiada zaangażowane w walce wszystkie siły. W pierwszym rzucie na froncie ok. 25 km - 31, 32 BZ oraz w rejonie SULEJÓWKA siły główne 33 BPanc w walce z okrążonymi siłami 39 pz. Wynika z tego, że 11 DZ nie posiada obecnie możliwości potęgowania natarcia - natarcie 32 BZ zostało załamane, a 31 BZ wygasa. Należy więc sądzić, że 11 DZ przejdzie do obrony. Biorąc pod uwagę położenie pododdziałów 11 DZ, ich możliwości i warunki terenowe, należy oczekiwać, że przejdą one do obrony na rubieży: SOBIEKURS, CELESTYNÓW, pld. SEPOCHÓW, 1 km pld. TERESIN. Będą one dysponować czasem około 22 godzin, co pozwoli na pełną rozbudowę inżynierską obrony, a to spowoduje konieczność przełamania jej. 11 DZ /NZ/ do godzin rannych 2.12 ma możliwość zorganizowania odwodu w sile 33 BPanc /bez bcz i mbz/ w rejonie zach. SULEJÓWEK.

Na kierunku natarcia 14 pz przejdzie do obrony 31 BZ, która do świtu 2.12 może zorganizować obronę siłami 311 mbz i 312 bz na przednim skraju w pasie o szerokości około 10 km. Wówczas bataliony broniłyby następujących rejonów:

311 mbz - CELESTYNÓW, SEPOCHÓW, OSTRÓW;

312 bz - 1 km pld.-zach. RUDZIENKO, 2 km pld.-wsch. TERESIN, GREBISZEW.

Ponadto 31 BZ może do godzin rannych wyprowadzić do odwodu 314 bcz z walk o MIŃSK MAZOWIECKI.

Mało prawdopodobne jest, aby brygada użyła tego odwodu do kontrataku w czasie przełamania obrony 312 bz. Może natomiast użyć go do wykonania kontrataku zbliżonego z kontratakiem odwodu 11 DZ /NZ/. Wówczas prawdopodobnie 314 bcz wykona kontratak w kierunku natarcia 15 p. Bezpośrednio w pasie natarcia 14 pz bronić się będą siły 312 bz, które mogą zorganizować kompanijne punkty oporu w rejonach: /wskazać na mapie/. Z tego na odcinku przełamania pułku będzie około dwie kompanie, do których rozbicie potrzeba będzie użyć przynajmniej dwa bataliony.

Ponieważ możliwe jest rozmieszczenie w tym rejonie środków ppanc brygady, zachodzi konieczność dodatkowego wzmocnienia przewidzianych do natarcia batalionów środkami ppanc lub czołgami. Biorąc pod uwagę aktualne położenie pododdziałów oraz warunki terenowe, 31 BZ główny wysiłek obrony skupi prawdopodobnie w rejonie SEPOCHÓW, TERESIN, CELINÓW, tj. w pasie natarcia 14 pz. Stąd szybkie opanowanie przez pułk tego rejonu naruszy system obrony 31 BZ i umożliwi rozwinięcie działań na skrzydła i w głąb. Aby tego dokonać należy mieć silne zgrupowanie przełamujące oraz drugi rzut, który należy użyć do rozwinięcia natarcia.

Po rozbiciu 312 bz liczyć się należy z wykonaniem kontrataku przez odwód 11 DZ /NZ/ w kierunku: MALCANÓW, RUDZIENKO. Z kierunku tego wynika, że kontratak wykonywany będzie w lewe skrzydło 12 pz. Dlatego też do jego odparcia należy przewidzieć lewoskrzydłowy batalion i odwody specjalne pułku, oraz mieć gotowy do użycia drugi rzut. Wynika stąd, że po wykonaniu zadania bliższego należy przenieść kierunek głównego uderzenia na lewe skrzydło.

Po rozbiciu odwodu 11 DZ /NZ/ nieprzyjaciel nie będzie posiadał większych sił do powstrzymania natarcia, dlatego też zaistnieją dogodne warunki przejścia pułkiem do pościgu.

Z oceny nieprzyjaciela wynika:

1. 31 BZ główny wysiłek skupi na utrzymaniu rejonu: SEPOCHÓW, TERESIN, CELINÓW.
2. W pasie natarcia 14 pz 312 bz przejdzie do obrony siłami dwóch kompanii wzmocnionych środkami przeciwpancernymi. Do ich rozbicia należy użyć dwa bataliony piechoty wzmocnionej czołgami.
3. Główne uderzenie do zadania bliższego wykonać na prawym skrzydle, a następnie przenieść na lewe skrzydło pułku.
4. Do walki z odwodem 11 DZ /NZ/ należy przewidzieć lewoskrzydłowy batalion i odwody specjalne pułku.
5. Po nawiązaniu walki z odwodem 11 DZ /NZ/ należy wprowadzić drugi rzut.
6. Po rozbiciu odwodu 11 DZ /NZ/ należy całością sił pułku przejść do pościgu.
7. Nieprzyjaciela należy rozbijać częściami. W pierwszej kolejności rozbić siły 312 bz, a następnie odwód 11 DZ, po czym dokończyć rozbicia ocalałych sił 31 BZ.

8. Pułk ugrupować w dwa rzuty. W pierwszym rzucie posiadać dwa bataliony piechoty wzmocnione czołgami.

II. Ocena sił własnych

14 pz jest w trakcie zajmowania rejonu wyjściowego i do godziny 11.00 1.12 całością sił zajmie go. Należy jak najszybciej nakazać urządzić zajęte rejonu i przystąpić do uzupełniania zapasów materiałowych i przygotowania pododdziałów do natarcia. Czas na przygotowanie się pododdziałów do natarcia pozwala na pełną realizację wszystkich czynności.

Do przełamania obrony 312 bz potrzeba użyć dwa bataliony wzmocnione czołgami.

Z położenia pododdziałów wynika, że najprościej przeznaczyć do pierwszego rzutu 1 bp na lewym a 3 bp na prawym skrzydle przydzielając im po kcz. Użycie tych sił daje wystarczającą przewagę nad nieprzyjacielem i zapewnia przełamanie obrony 312 bz i wykonanie zadania bliższego. Konieczność wzmocnienia pierwszego rzutu czołgami wyklucza możliwość użycia bez w całości. Drugi rzut należy więc stworzyć z 2 bp i kcz.

Do zniszczenia środków ppanc na przednim skraju mogą wydzielić bppanc 1 kcz, których rozmieszczenie trzeba sprecyzować w terenie podczas rekonesansu.

Użycie przez nieprzyjaciela odwodu dywizyjnego, po wykonaniu zadania bliższego przez pułk i wykonanie uderzenia nim w lewe skrzydło pułku wymaga wprowadzenia do walki kolejnych sił. Dlatego też trzeba przewidzieć wprowadzenie drugiego rzutu po wykonaniu zadania bliższego w centrum ugrupowania. Wynika z tego, że po wykonaniu zadania bliższego należy kierunek głównego uderzenia mieć w środku pasa natarcia pułku. Takie ustawienie sił spowoduje, że batalionom trzeba będzie w tej fazie walki przewidzieć zadania: lewoskrzydłowy /1 bp/ z odwodami specjalnymi powinien podjąć walkę z odwodem 11 DZ /NZ/; prawoskrzydłowy /3 bp/ powinien w dalszym ciągu nacierać na prawym skrzydle i dokonywać rozbicia ocalałych sił 312 bz oraz zabezpieczyć wejście do walki 20 pz; drugi rzut - 2 bp powinien wejść do walki w kierunku: kol. CELINÓW, GÓRKI, WIELGOLAS DUCHNOWSKI, rozbić ocalałe siły 31 BZ i wspólnie z 3 bp opanować rubież zadania następnego pułku. Wynika z tego, że po wykonaniu zadania bliższego pułk będzie zmuszony nacierać w jednym rzucie. Rejon wyjściowy pułku jest oddalony od rubieży ataku około 40 km. Za-

chodzi zatem potrzeba wyznaczenia dróg podejścia, rubieży rozwijania oraz sporządzenia dokładnych kalkulacji czasowych marszu.

Osiągnięcie gotowości do prowadzenia ognia przez artylerię i środki do strzelania na wprost wymaga wcześniejszego wysłania: artylerii pułkowej; moździerzy 1 i 3 bp; jednej kcz i bpanc. Natomiast wcześniej do 17.30 należy wysłać organa rozpoznawcze pułku. Z dotychczasowych rozważań wynika, że kolumnę marszową sił głównych pułku należy uszykować następująco: 3, 1 bp pododdziały specjalne, 2 bp i tyły. Pułk najdogodniej będzie przegrupować po szosie GOŃCZYCE, GARWOLIN, KOŁBIEL. Przewidzieć obejście GARWOLINA. Rozwijanie batalionów rozpocząć od pñ. skraju lasu po przekroczeniu PUZNÓWKI, kierując 3 bp wzdłuż drogi: GOCLAW, WOLA SUFCZYŃSKA, RUDNO, a 1 bp od KOŁBIELI i BORKOWA. Przekroczenie rzeki ŚWIDER na kierunkach podejścia należy uzgodnić w sztabie 35 pz na rekonesansie.

W drodze na rekonesans udokładnić należy punkt wyjściowy, drogę obejścia GARWOLINA oraz rozpoznać drogę marszu. Ustalić punkty rozwijania kolumn, wskazać rubieże rozwinięcia.

Z ocenw sił własnych wynika:

1. Główne uderzenie wykonać w kierunku: RUDNO, RZAKTA, WIELGOLAS DUCHNOWSKI.
2. Do pierwszego rzutu wydzielić: 3 i 1 bp i wzmocnić je kompaniami czołgów. W drugim rzucie mieć 2 bp i jedną kcz.
3. Drugi rzut wprowadzić po wykonaniu zadania bliższego w centrum ugrupowania pułku.
4. Zadanie bliższe pułku wykonać batalionami pierwszego rzutu dając im jako treść zadań przełamanie obrony 312 bz i rozbicie jego sił głównych.
5. Do walki z odwodem 11 DZ użyć 1 bp i odwody specjalne pułku. Pozostałymi siłami wykonać zadanie następne, gdzie 3 bp zabezpieczyć wejście do walki 20 rz.
6. Do zniszczenia środków opancerzonych i przeciwpancernych na przednim skraju użyć bpanc i kcz do strzelania na wprost.
7. Pułk na rubież ataku przegrupować w następującym ugrupowaniu: kcz, artyleria pułku, SD 14 pz; moździerze 1 i 3 bp; 1 i 3 bp; pododdziały specjalne, 2 bp, tyły pułku.
8. W czasie dojazdu i powrotu z rekonesansu ustalić drogę marszu i rozwijania.

III. Ocena sąsiadów

Na prawo 15 pz wchodzi do walki jednocześnie z 14 pz i wspólnie mają rozbić 312 bz. Kierunek natarcia 15 pz sugeruje wykonanie głównego uderzenia przez 14 pz na prawym skrzydle - w czasie wykonywania całego zadania. 15 pz /podobnie jak 14 pz/ ma na rubieży zadania następnego wydzielić część sił do zabezpieczenia wejścia do walki 20 pz. Zatem trzeba współdziałać z 15 pz na całą głębokość zadania.

Na lewo wchodzi do walki 19 pcz /13 DZ/, który rozбивa 311 mbz. Między 19 pcz a 14 pz powstaje luka około 4 km przedzielona rzeką ŚWIDER. Podczas rekonesansu trzeba uzgodnić z 35 pz sposób obezwładnienia nieprzyjaciela w luce między pułkami.

Jeżeli 19 pcz uzyska powodzenie, a przewidywany kontratak odwodu 11 DZ /NZ/ dojdzie do skutku wówczas część uderzenia przejmie 19 pcz, a część 14 pz. Należy zatem śledzić rozwój natarcia 19 pcz i zorganizować wspólnie z nim walkę z odwodem 11 DZ /NZ/.

W czasie wykonywania zadania następnego należy przewidzieć uzgodnienie sposobu zabezpieczenia wejścia do walki 20 pz.

W przodzie 1/35 pz broni rejonu 1 km płn. RUDNO, BORKÓW, płn. WŁADZIN i jest w stanie utrzymać rubież wejścia do walki 14 pz.

W czasie rekonesansu muszą uzgodnić z 18 pz sposób zabezpieczenia wejścia do walki.

Z oceny sąsiadów wynika:

1. Główne uderzenie wykonać w kierunku: RUDNO, JÓZEFÓW, DEBE WIELKIE tj. na prawym skrzydle.
2. Do zadania następnego współdziałać z 15 pz, a dalej z 20 pz.
3. Podczas walki z odwodem 11 DZ /NZ/ współdziałać z 19 pcz.
4. Na rekonesansie uzgodnić z:
 - a/ 35 pz sposób zabezpieczenia wejścia do walki 14 pz i przekroczenie ugrupowania 35 pz;
 - b/ 15 pz sposób ataku i przełamania obrony 312 bz;
 - c/ 19 pcz sposób zwalczania odwodu 11 DZ /NZ/;
 - d/ 20 pz sposób zabezpieczenia wejścia do walki jego sił głównych.

IV. Ocena terenu

Teren od rejonu wyjściowego do rubieży ataku zapewnić skryte przegrupowanie artylerii na SD i sił głównych oraz skryte przejście do

ataku. Od rubieży ataku do rubieży zadania bliższego pułku teren dogodny do użycia wszystkich rodzajów wojsk.

Kompleksy leśne pñ. GLINIANKA i pżn. CELINÓW, zwłaszcza po ich podpaleniu mogą zdecydowanie kanalizować natarcie pułku. Na kierunku przewidywanego kontrataku nieprzyjaciela, dogodną rubieżą do jego odparcia może być: wsch. GLINIANKA II, GLINIANKA I. Po wykonaniu zadania następnego istnieją dogodne warunki do działań manewrowych. Wykonanie uderzeń jądrowych w pasie natarcia pułku spowodować może powstanie pożarów niewielkich obszarowo kompleksów leśnych lub niewielkich osiedli.

Wnioski:

1. Główne uderzenie wykonać w kierunku: RUDNO, JÓZEFÓW, DĘBE WIELKIE.
2. Atak prowadzić w jednolitym pancernym ugrupowaniu bojowym.
3. Najdogodniejsze rubieże do odparcia kontrataku odwodu 11 DZ /NZ/ to: pñ. GLINIANKA I, GLINIANKA II.
4. Drugi rzut wprowadzić po wykonaniu zadania bliższego.

6. ZAMIAR WALKI

Zamierzam.

Główne uderzenie wykonać w kierunku: RUDNO, RZAKTA, WIELGOLAS DUCHNOWSKI. Dwoma batalionami w pierwszym rzucie przełamać obronę nieprzyjaciela na odcinku: wzg. 137,0 /7434/, skraj lasu /7433 c/ i wspólnie z 15 pz rozbić siły główne 312 bz. Po czym wprowadzić do walki drugi rzut, z marszu rozbić wspólnie z 19 pcz odwód 11 DZ /NZ/ i opanować rubież zadania następnego, gdzie siłami jednego batalionu zabezpieczyć wejście do walki 20 pz. W ogniowym porażeniu w pierwszej kolejności obezwładnić plutonowe punkty oporu 312 bz i artylerię nieprzyjaciela. W następnej kolejności zdezorganizować system dowodzenia 31 BZ i obezwładnić plutonowe punkty oporu w głębi. Po czym w ogniowym wsparciu wojsk nacierających w głębi, być w gotowości do obezwładniania nowo wykrytych i ocalałych sił nieprzyjaciela. Pułk ugrupować w dwa rzuty. W pierwszym rzucie dwa bataliony piechoty wzmocnione czołgami.

Punkt wyjściowy: CHOTYNIA /4249/.

Rubież rozwinięcia w kolumny batalionowe: AUGUSTÓWKA, WOLA STAROGRODZKA.

*any to
puzi kowane
" ty w
mowa*

Rubież rozwinięcia w kolumny kompanijne: CHROSNA, SUFCZYN.
Rubież ataku: 500 m płn. BORKÓW, wzg. 135,1.

OPRACOWAŁ

KIEROWNIK ZAKŁADU
DZIAŁAŃ BOJOWYCH PUŁKU

/-/ mjr dypl. W.LIDWA

/-/ płk dypl. S.TRETYN

Wydrukowano w 215 egz.

Egz. nr 1-15 oprac.metod.

Egz. nr 16-215 Bibl.Nauk.DZS

Wyk. mjr Lidwa

Druk M.K.

Druk ASG WP nr pf 284/pf 1564/WW

Kor. E.A.

AKADEMIA SZTABU GENERALNEGO WP

KATEDRA TAKTYKI OGÓLNEJ

~~OGÓLNE~~

Egz. nr...

Dla nauczycieli akademickich
i słuchaczy I KWVL

ĆWICZENIE 104

ZESTAW MATERIAŁÓW DO ZAJĘCIA NR 13 z TO

/Podjęcie decyzji/

/Meldunek starszego oficera operacyjnego, treść
zadań bojowych, główne problemy współdziałania
i zabezpieczenia natarcia/

Meldunek starszego oficera operacyjnego

1. 14 pz po wykonaniu marszu na odległość 160 km ześrodkował się w rejonie: ANIELÓW /3853/ 500 m płn.-zach. SOKÓL, zach. DAMIANÓW, DUDKI i do 24.00 1.12 ma odtworzyć gotowość do natarcia.

Poszczególne pododdziały ześrodkowały się w rejonach: /podać na podstawie mapy/. Podczas marszu pododdziały poniosły następujące straty:

1 bp - 8 rannych; 2 bp - 7 rannych; 3 bp - 3 rannych. Stan sprzętu w pododdziałach wynosi: 1 bp - 28 BWP; 2 bp - 28 BWP; 3 bp - 28 BWP; bcz - 36 czołgów; das - 11 dział.

2. Przy zamierzonym przez dowódcę ugrupowaniu bojowym oraz sposobie i kolejności rozbicia nieprzyjaciela stosunki sił i środków w poszczególnych etapach walki mogą kształtować się następująco:

a/ na odcinku przełamania na głębokość batalionu pierwszego rzutu npla:

Wojska własne		Wyszczególnienie	Nieprzyjaciel		Ilościowy stosunek sił
Pododdziały	Ilość		Ilość	Pododdziały	
1,3 bp;	6	Kompanie piechoty	1,5	1,5 kz z	4:1
dwie kcz				312 bz	
25 pa,	570	Ludzie w kompaniach	105	część	5,4:1
das 14pz				310kppanc	
das 35pz	128	artyleria do ognia pośredniego	46	310 da,	2,8:1
DGA-9				plm	
/trzy da/	92	czołgi i BWP do czołgów i środków ppanc npla	30	część	3:1
				111 dam	
				część	
				112 dar	

b/ na kierunku odparcia kontrataku odwodu 11 DZ

1 bp, kcz	3	kompanie piechoty	4,5	1,5 kz,	1:1,5
				312 bz,	
bppanc z	288	ludzie w kompaniach	350	332 bz,bcz	1:1,2
dappanc				315 da,	
25 pa,das	128	artyleria do ognia pośredniego	59	część	2,4:1
14 pz,das				111 dam,	
35 pz,				część	
DGA-9 -	46	BWP, czołgi i środki ppanc do czołgów i BWP nieprzyjaciela	56	112 dar	1:1,2
/trzy da/				35 da	

c/ na całą głębokość zadania 14 pz

Wojska własne		Wyszczególnienie	Nieprzyjaciel		Ilościowy stosunek sił
Pododdziały	Ilość		Ilość	Pododdziały	
1,2,3 bp, bcz	9	Kompanie piechoty	3,5	1,5 kcz z	2,6:1
25 da, das	850	ludzie w kompaniach	290	312 bz	3:1
14 pz z das					
35 pz	128	artyleria do ognia pośr.	46	331 bz,	2,8:1
DGA-9					
/trzy da/	118	czołgi i BWP do czołgów i środków ppanc nieprzyjaciela	53	111 dam, część 112 dar, plm	2,2:1

3. Bataliony pierwszego rzutu powinny osiągnąć: rubież ataku o G-08; rubież rozwinięcia w kolumny kompanijne - o G-0.40; rubież rozwinięcia w kolumny batalionowe - o G-1.30.

Aby zapewnić możliwość jednoczesnego wyjścia batalionów na rubież rozwinięcia poszczególne pododdziały powinny przekroczyć punkt wyjściowy o:

3 kcz - G - 6.20

OZR - G - 6.30

Artyleria - 2.00 2.12

SD - G - 4.00

3 bp - G - 2.45

1 bp - G - 2.30

2 bp - G - 2.15

Tyły pułku G - 15

Termin wyjścia z rejonu wyjściowego:

3 kcz - G - 7.25

3 bp - G - 3.20

OZR - G - 7.15

1 bp - G - 3.05

Artyleria - 1.05 2.12

2 bp - G - 3.10

SD - G - 4.50

Tyły pułku - G - 3.00

4. Teren od rejonu wyjściowego do rubieży ataku zapewnia skryte grupowanie artylerii na SO i sił głównych oraz skryte przejście do ataku. Od rubieży ataku do rubieży zadania bliższego pułku teren dogodny do użycia wszystkich rodzajów wojsk.

Kompleksy leśne płn. GLINIANKA i płn. CELINÓW, zwłaszcza po ich podpaleniu mogą zdecydowanie kanalizować natarcie 14 pz.

Na kierunku przewidywanego kontrataku nieprzyjaciela dogodną rubieżą do jego odparcia może być wsch. GLINIANKA II, GLINIANKA I.

Po wykonaniu zadania następnego istnieją dogodne warunki do działań manewrowych. Wykonanie uderzeń jądrowych w pasie natarcia pułku spowodować jedynie może powstanie pożarów niewielkich obszarowo kompleksów leśnych, niewielkich osiedli czy pojedynczych zabudowań.

5. Możliwości realizacji przedsięwzięć zabezpieczenia działań bojowych.

a/ W zakresie obrony przed bronią masowego rażenia

- w każdym batalionie zorganizować posterunek obserwacji skażeń;
- w celu rozśrodkowania wojsk w chwili ataku batalionu drugiego rzutu zatrzymać nie bliżej jak kol. GADKA w G-0.10, a tyły pułku ptn. PUZNOWKA w G-0.30;

- ze składu 2 bp wydzielić kompanię piechoty do ORE;
- do 21.00 1.12 w całym stanie osobowym dokonać sprawdzenia indywidualnego sprzętu ochrony przed skażeniami oraz zestawy do odkażania przy sprężeniu.

b/ W zakresie powszechnej obrony przeciwlotniczej

- we wszystkich pododdziałach zorganizować wzrokowe posterunki obserwacji nieprzyjaciela powietrznego;
- w czasie przegrupowania na rubież ataku w batalionach wyznaczyć 1/3 sił do prowadzenia ognia z broni pokładowej;
- pododdziały przeznaczone do walki z samolotami nieprzyjaciela wyposażać w 0,1 jo amunicji smugowej;
- w rejonie wyjściowym w każdym pododdziale przygotować zestawy przeciwlotnicze.

c/ W zakresie maskowania:

- w rejonie wyjściowym i w czasie przegrupowania na rubież ataku, środki radiowe używać wyłącznie do przekazywania sygnałów;
- wszystkie BWP i czołgi pomalować maskująco;
- w celu przeciwdziałania środkom rozpoznania nieprzyjaciela działających na podczerwień i laserowych rozpaścić 7 ognisk na rubieży: RUDNO STARE, pld. SEPOCHÓW.

6. W celu sprawnego przesunięcia artylerii i sił głównych na rubież ataku celowo jest zorganizować służbę porządkowo-ochronną w sposób następujący:

- przy wyjściu z rejonu wyjściowego PRR w rejonie GONCZYCE w składzie: oficer + regulujący;

- na punkcie wyjściowym PRR na drodze nr 2 w rejonie CHOTYNIA w składzie dwóch regulujących;
 - na rubieży rozwinięcia w kolumny batalionowe trzy PRR w rejonach: LIPÓWKI, PILAWA, wsch. PUZNÓWKA każdy w składzie dwóch regulujących;
 - od rubieży rozwinięcia w kolumny kompanijne drogi rozwijania wyznaczy i wydzieli regulację ruchu 35 pz.
- Gotowość służby porządkowo ochronnej 0.30 2.12.

TREŚĆ ZADAŃ BOJOWYCH PRECYZOWANYCH PRZEZ DOWÓDCĘ 14 pz
W CZASIE PODEJMOWANIA DECYZJI

a/ 3 bp z 2 kcz, drsap, dr.mo zadanie bliższe; z marszu wspólnie z 1 bp rozbić kz 312 bz nieprzyjaciela i opanować rubież: pñ.-wsch. RUDZIENKO, pkt 127,5.

Zadanie następane: we współdziałaniu z 1/15 pz rozbić część sił kompanii drugiego rzutu 312 bz i opanować rubież: pñ. JÓZEFÓW /7833/ pkt. 132,8, pojedyncze zabudowania /7832 c/ skąd jedną kompanią zabezpieczyć wprowadzenie do walki 2 bp w kierunku: RZAKTA, WIELGOLAS.

Kierunek dalszego natarcia: zach. JÓZEFÓW, CELINÓW.

Kierunek głównego uderzenia: wzg. 135,2 zach. JÓZEFÓW.

Odcinek przełamania: pkt 137,0 /7434/, 1 km pñd. RUDZIENKO.

Droga marszu nr 2.

Punkt wyjściowy przekroczyć o G-2.45.

Rubież rozwinięcia w kolumny batalionowe przekroczyć o G-1.30

w kolumny kompanijne o G-0.40

Na rubież ataku wyjść o G-0.08

Wspiera 35 das.

Linia rozgraniczenia: most /6934 d/, zach. RUDZIENKO, pkt 128,1 /7731 a/.

SDO - zach. pkt 137,0 /7434/ czynne od G-0.30 2.12. Kierunek przemieszczenia: RUDZIENKO, zach. JÓZEFÓW.

b/ 1 bp z 1 kcz, das 14 pz, drsap, plmo /bez drmo/. Zadanie bliższe: z marszu wspólnie z 3 bp rozbić kz 312 bz nieprzyjaciela i opanować rubież: pkt 127,5, pñ. las /7432 a/.

Zadanie następane: wspólnie z bez /19 pcz rozbić pozostałe siły 311 mbz i 312 bz i opanować rubież: kol. RZAKTA, BOLESŁAWÓW, kol. CZARNÓWKA.

Kierunek dalszego natarcia: BOLESŁAWÓW, CLINIANKA II.

Kierunek głównego uderzenia: BORKÓW, DOBRZYNIĘC.

Odcinek przesłania: 100 m zach. skrzyżowanie drogi z rowem /7433/ /wyż./ las /7433/.

Rubież ataku: zach. skraj wzgórza /7333 b/ przepust /7332 d/.

Droga marszu nr 2.

Punkt wyjściowy przekroczyć o G-2.30.

Rubież rozwijania w kolumny batalionowe przekroczyć o G-1.30; w kolumny kompanijne o G-0.40.

Na rubież ataku wyjść o G-0.08

Wspiera bm 35 pz.

SDO - wsch BORKÓW. Czynne od G-0.30 2.12. Kierunek przemieszczania: wsch. DOBRZYNIĘC, BOLESŁAWÓW.

c/ 2 bp - drugi rzut pułku być w gotowości do wejścia do walki z rubieży: nr 1 pld - zach. JÓZEFÓW, sad /7732 ac/, nr 2 - las pln. CELINÓW /8131 bd/.

Zadanie bliższe: wspólnie z 1 bp z marszu rozbić pododdziały 33 BPanc i opanować rubież: zach. stawy /8230 b/, kol. POREBY /8229/, POREBY.

Kierunek dalszego natarcia: POREBY, WIELGOLAS DUCHNOWSKI.

Droga marszu nr 2. W ataku natarcia przesunąć się za 1 bp.

Punkt wyjściowy przekroczyć o G-2.15.

Z chwilą wejścia do walki przydziela się 3 kcz.

d/ Artyleria - artyleryjskie przygotowanie ataku 34' /od G-0.42 do G-0.08/
Układ: pierwsza NO - 12' /od G-0.42 do G-0.30/; druga NO - 10' /od G-0.30 do G-0.20/; trzecia NO 12' /od G-0.20 do G-0.08/.

Zadania:

- w I NO obezwładnić siłę żywą i środki ogniowe w plutonowych punktach oporu kompanii pierwszego rzutu. stanowiska dowodzenia i stacje radiolokacyjne.

- w II NO obezwładnić siłę żywą i środki ogniowe w plutonowych punktach oporu kompanii drugiego rzutu oraz kompanię moździerzy, niszczyć cele pojedyncze.

- w III NO obezwładnić siłę żywą i środki ogniowe w plutonowych punktach oporu kompanii pierwszego rzutu.

Artyleryjskie wsparcie ataku na głębokość ugrupowania batalionu pierwszego rzutu wykonać metodą podwójnego KZO.

Zadania:

- obszwidniać siłę żywą i środki ogniowe w punktach oporu przed frontem i na skrzydłach nacierających pododdziałów;

- obezwładniać nowo wykryte plutony moździerzy oraz stanowiska dowodzenia artylerią.

Artyleryjskie wsparcie nacierających wojsk na głębokość brygady nieprzyjaciela wykonać metodą zesrodkowań ogniowych i ogniem do celów pojedynczych.

Zadania:

- ogniem dwóch da wziąć udział w odparciu kontrataku odwodu 11 DZ;

- ogniem trzech da wziąć udział w przygotowaniu i wsparciu wejścia do walki 20 pz;

- wprowadzenie do walki drugiego rzutu pułku z rubieży nr 2 wesprzeć ogniem dwóch dywizjonów. PGA-14-25 pa.

Rejon SO: most /7235/ pld. RUDNO, pkt 134,3 /7134 a/.

Gotowość do otwarcia ognia 5.00 2.12.

e/ dplot: osłonić 3 i 1 bp podczas rozwijania do natarcia ataku i przełamania obrony 312 bz. W czasie natarcia osłonić 1 bp podczas odpierania kontrataku odwodu 11 DZ/NZ/ oraz 2 bp podczas wprowadzania do walki.

Rejon SO: pld. BORKÓW, pkt 134,3 /7134 a/.

Droga marszu nr 2. W trakcie natarcia przemieszczać się w kierunku: RZAKTA, CELINÓW, ALEKSANDRÓWKA.

Gotowość do otwarcia ognia 4.00 2.12.

f/ Oppanc - bppanc. Do 5.00 2.12 zająć stanowiska ogniowe na rubieży wsch. stoki wzgórza /7353 b/. W ogniowym przygotowaniu ataku zniszczyć środki przeciwpancerne na odcinku 100 m zach. skrzyżowanie drogi z rowem /7433/ /wyż./ las /7433/. W toku natarcia przemieszczać się za 1 bp w gotowości do niszczenia czołgów nieprzyjaciela z rubieży nr 1 pld. JÓZEFÓW, sad /7332/; nr 2 - sad /7830/, 200 m wsch. sad /7730/.

g/ OZR - plid, drsap z ksap. Do 6.00 utrzymać drogę RUDNO-BORKÓW.

Rejon zesrodkowania: pld. KOLBIEL zająć do 7.00 2.12. W toku natarcia przemieszczać się za 3 bp w gotowości do torowania drogi: RUDZIENKO, JÓZEFÓW, CELINÓW.

III. Główne problemy współdziałania.

Współdziałanie zorganizuję do realizacji trzech głównych zadań:

1. Podejście, rozwinięcie i APA, w którym rozpatrywane będą następujące problemy:

- terminowe i jednoczesne wyjście pułku na rubieże rozwijania i rubież ataku;

- stworzenie warunków do wykonania przejść w zaporach podczas APA.

2. Atak i wykonanie zadania bliższego, w którym rozpatrywane będą:

- sposób ataku i kolejność rozbicia nieprzyjaciela;
- artyleryjskie wsparcie ataku.

3. Wykonanie zadania następnego, w którym rozpatrywany będzie problem udziału pułku w odparciu kontrataku odowodu 11 DZ/NZ/ oraz potęgowania uderzenia.

IV. Problemy zabezpieczenia bojowego.

Główny wysiłek zabezpieczenia bojowego skupię na niedopuszczeniu do niespodziewanego napadu nieprzyjaciela, zmniejszeniu skuteczności jego uderzeń na wojska własne oraz stworzeniu im sprzyjających warunków zorganizowanego wejścia do walki w odpowiednim czasie i pomyślnego jej prowadzenia.

OPRACOWAŁ

/-/ mjr dypl. Witold LIDWA

SPRAWDZIŁ
KIEROWNIK ZAKŁADU
DZIAŁAŃ BOJOWYCH PUŁKU

/-/ płk dypl. Stefan TRETYN

Wydrukowano w 215 egz.

Egz. nr 1-15 oprac. metod.

Egz. nr 16-215 Bibl. Nauk. DZS

Wydruk. mjr Lidwa

Druk. A.Wl.

Druk. ASG WP nr pf 285/pf 1565/WW

Kor. H.W.

AKADEMIA SZTABU GENERALNEGO WP

KATEDRA TAKTYKI OGÓLNEJ

~~BOJOWE~~

Egz. nr ...

Dla nauczycieli akademickich
i słuchaczy

ĆWICZENIE 104

ZESTAW MATERIAŁÓW DO ZAJĘCIA Nr 15
/Rekonesans, sprecyzowanie decyzji
i zadań bojowych w terenie.
Organizacja współdziałania i
zabezpieczenia natarcia/

ORIENTACJA TOPOGRAFICZNA I TAKTYCZNA
/Zasady prowadzenia/

A. Orientacja topograficzna

Polega na umiejscowieniu w terenie tych obiektów z mapy, które posłużą dowódcy przy prowadzeniu rekonesansu, stawianiu zadań i organizacji współdziałania. Orientację topograficzną w ogóle przeprowadza się w sposób opisany w podręczniku "Terencznastwo". Jest ona zawsze poprzedzana przygotowaniem się orientującego, który powinien: określić znanymi sposobami kierunek północny i zorientować w tym kierunku mapę. Następnie znaleźć na mapie miejsce stania. Po tych czynnościach porównujemy mapę z terenem umiejscawiając w terenie obiekty znajdujące się na mapie. Przygotowany słuchacz w ten sposób przystępuje do orientowania wskazując obiekty terenowe począwszy od północy w lewo dookoła w kolejności bliższej, potem dalszej na poszczególnych kierunkach.

Orientacja topograficzna, jako wstęp do pracy dowódcy w terenie prowadzona jest według obowiązujących zasad z tym że jej zakres dostosowuje się do potrzeb pracy dowódcy.

Przygotowanie się do orientacji jest podobne z tą różnicą, że stajemy twarzą w kierunku nieprzyjaciela i wybieramy kierunek strony świata w polu /pasie/ zainteresowania dowódcy /np. zachód/. Porównujemy mapę z terenem określając te obiekty, którymi będzie posługiwał się dowódca podczas pracy.

Wskazywanie obiektów rozpoczynamy od prawej granicy przedpola w lewo dookoła. Zasada wskazywania obiektów na poszczególnych kierunkach jest taka sama, tzn. najpierw obiekty bliższe, potem dalsze. Łatwo zauważyć że liczba wskazywanych obiektów na przedpolu będzie duża, a z boków i tyłu mniejsza dlatego, że treść pracy dowódcy dotyczy głównie przedpola /terenu walki/. Niżej opisane zasady dotyczą orientacji topograficznej prowadzonej dla potrzeb pracy w terenie do konkretnego zadania bojowego.

Kolejność orientowania topograficznego.

1. Wskazanie kierunku strony świata.

Wybieramy w terenie dwa obiekty na kierunku strony świata wskazując - bliższy, dalszy, np. "drzewo - lewy skraj lasu - północ".

2. Określenie miejsca stania.

Na podstawie pomiarów w przybliżeniu umiejscawiamy w miarę zrozumiale punkt pracy /stania/. Np. znajdujemy się na zachodnim stoku wzgórza bez-

imiennego, 200 m na północ od KOBYŁKI i 300 m na wschód od drogi JANÓW, WOLA; albo "znajdujemy się na wzgórzu 128,3"

3. Wskazywanie obiektów terenowych.

Odbywa się zgodnie z zasadą kolejności i kierunku wskazywania.

Dla potrzeb rekonesansu do natarcia wybieramy obiekty:

- na kierunkach natarcia batalionu;
- na rubieżach rozwijania i ataku, zadań, ognia artylerii lub w ich pobliżu;
- na liniach rozgraniczenia;
- w pobliżu rejonów rozmieszczenia pododdziałów, SO artylerii, SD itp.;
- ważne w znaczeniu taktycznym, operacyjnym geograficznym, administracyjnym, politycznym, komunikacyjnym itp. np. szosy, linie kolejowe, węzły dróg, rzeki, miasta, duże lasy, bagna; w górach ważne pasma, dominujące wzgórza, przełęcze, doliny; w terenie lesiasto-jeziornym - przesmyki, przeprawy, brody itp.

Sposób wskazywania

a/ obiekty widoczne z miejsca stania według zasady wskazywanie - nazwanie, Np. "Zabudowania z kościołem - KOŁBIEL" rząd drzew za wzgórzem droga - KOŁBIEL, SIENNICA itp.;

b/ obiekty niewidoczne z miejsca stania według zasady: umiejscowienie przy pomocy obiektu widocznego i odległości mierzonej od miejsca stania - nazwanie. Np. drzewo, na przedłużeniu w odległości około 4 km - RAKÓW; kościół, na przedłużeniu w odległości 6 km - las, szeroki około 8 km, głębokość 4 km.

Wymagania językowe:

Dotyczą precyzyjnego i celowego używania słów. Zbyttnia skrótowość może spowodować niezrozumienie u orientowanych, rozwlekłość zaś zaciemnienie.

Przykłady:

Niepoprawnie	Poprawnie
Jak widoczny las, w lewo od niego widać wysmukłe drzewa tam przebiega droga od miejscowości ZAGÓRZE do miejscowości RUDZIENKO	Rząd drzew - droga ZAGÓRZE RUDZIENKO

Niepoprawnie	Poprawnie
W kierunku wschodnim za widocznym lasem rozciąga się miejscowość SEPOCHÓW odległa stąd około 6 km	las, na przedłużeniu, w odległości 6 km - SEPOCHÓW

Trzeba pamiętać że podane przykłady wymagają odczytania w sposób jaki referuje się w terenie tzn. stosując podkreślenia, zmianę tonacji i przerwy myślowe pobudzając uwagę słuchaczy. Podane określone obiekty wskazują się ręką.

4. Orientacja taktyczna

Polęga na wskazaniu w terenie elementów ugrupowania bojowego wojsk własnych, ich położenia i charakter działania w powiązaniu z nieprzyjacielem.

Kolejność orientowania taktycznego

1. Określenie miejsca stania

chodzi o miejsce stania w odniesieniu do ugrupowania bojowego, np. "znajdujemy" się na SDO dowódcy 1/18 pz".

2. Położenie i charakter działania pododdziałów

Zasada jest taka, że orientujący wskazuje wszystkie elementy ugrupowania o jeden szczebel niżej, czyli dowódca batalionu - kompanie, dowódca pułku /oficer sztabu/ - bataliony.

Kolejność i sposób wskazywania:

- ogólne zorientowania o charakterze działania batalionu, np: 1 batalion opóźnił natarcie 312 bz na kierunku RZAKTA, RUDZIENKO, RUDNO i przeszedł do obrony rejonu wzg. 134,6 BORKÓW, pld. RUDNO gdzie do 12.30 ostatecznie załamał natarcie nieprzyjaciela;

- szczegółowe położenie pododdziałów batalionu w kolejności z prawa na lewo, najpierw kompanie pierwszego rzutu, następnie pododdziały w głębi. Przy wskazywaniu kompanii w styczności z nieprzyjacielem, określa się siły i charakter działania nieprzyjaciela, z którym one walczą. Np. Na prawo 1 kp broni punktu oporu na wzg. 134,6, przed nią nieprzyjaciel w sile do dwóch plutonów przechodzi do obrony na skraju lasu /wskazać w terenie/. Wykryto: /wskazać w terenie - gdzie/ działo Wider; pln. skraj TERESIN - pluton moździerzy nieprzyjaciela, stwierdzono wzdłuż drogi pld. TERESIN;

- rozbudowę zapór inżynieryjnych, w podobny sposób wskazuje się pozostałe kompanie w styczności, następnie elementy ugrupowania batalionu w głębi.

3. Określenie elementów ugrupowania pułku i sąsiadów.

Jeżeli w rejonie obrony batalionu znajdują się elementy pułku, dowódca batalionu informacyjnie podaje ich położenie.

W zakresie sąsiadów określa się ich położenie, charakter działania i nieprzyjaciela przed ich frontem - w sposób podobny jak przy własnych pododdziałach pierwszego rzutu.

ORIENTACJA TAKTYCZNA

/Meldunek dowódcy 1/35 pz dla dowódcy 14 pz/

Znajdujemy się na SDO dowódcy 1/35 pz. Pierwszy batalion opóźnił natarcie 3/12 bz/NZ/ na kierunku RZAKTA, RUDZIENKO, RUDNO i przeszedł do obrony w rejonie: wzg. 134,6, BORKÓW, pld. RUDNO, gdzie do 12.30 ostatecznie załamał natarcie nieprzyjaciela. Pododdziały batalionu znalazły się w następującym położeniu:

1 kp broni punktu oporu na wzg. 134,6 /wskazać w terenie/ przed nią nieprzyjaciel w sile do dwóch plutonów przechodzi do obrony na skraju lasu /wskazać w terenie/.

Wykryto: /wskazać w terenie/ - wyrzutnię ppk "MILAN" pln. skraj TERESINA /wskazać w terenie/ - rozbudowę zapór inżynierskich;

2 kp broni punktu oporu - na wzgórzu po obu stronach drogi /wskazać w terenie/, przed nią nieprzyjaciel w sile kompanii organizuje obronę na pld. stoku wzg. 137,0 w trzech plutonowych punktach oporu /wskazać w terenie/.

Wykryto: 2 km pln. RUDZIENKO - artylerię; na wzg. 137,0 na skraju lasu /wskazać w terenie/ plm. Stwierdzono: w prawo od szosy w luce między punktami oporu /wskazać w terenie/ - rozbudowę zapór inżynierskich.

3 kp broni punktu oporu na pln. skraju BORKOWA, przed nią nieprzyjaciel w sile wzmocnionego plutonu przechodzi do obrony na wsch. skraju SĘPOCHOWA. Stwierdzono lukę w ugrupowaniu nieprzyjaciela szerokości około 1200 m. od lasu do SĘPOCHOWA /wskazać w terenie/. Wykryto baterię moździerzy na SO w rejonie pln. skraj RUDNA /wskazać w terenie/

dał 35 pz na SO w rejonie lasu pln. KOŁBIEL. Na prawo 2 kp 1/35 pz broni punktu oporu pld. ZALESIE, BRODÓWKA. Kompania załamała natarcie kz z 2 BZ. Na lewo 7 kp 3/35 pz broni punktu oporu na wzgórzu 1 km pld. SĘPOCHÓW /wskazać w terenie/ przed nią nieprzyjaciel w sile do kompanii przechodzi do obrony na pld. stoku wzg. 146,6.

1 bp otrzymał zadanie bronić rejonu: wzg. 134,6 BORKÓW, płd. RUDNO i nie dopuścić do przerwania się nieprzyjaciela w kierunku: RUDZIENKO, RUDNO, jednocześnie zapewnić wejście do walki 14 pz z rubieży: /wskazać w terenie/. Zwolnić drogi od rubieży: kol. WŁADZIN, RUDNO, BORKÓW.

Zdecydowałem: ogniem moździerzy wzbronić nieprzyjacielowi zorganizowania obrony i rozbudowy zapór, ogniem na wprost zniszczyć środki przeciwpancerne i czołgi nieprzyjaciela na przednim skraju obrony 312 bz. Trzema kompaniami w pierwszym rzucie bronić nakazanego rejonu i utrzymać go do czasu wejścia do walki 9 DZ.

Nakazane drogi zwolnić do 4.00 2.12.

PLAN REKONESANSU
dowódca 14 pz w dniu 1.12

1. Skład grupy rekonesansowej: dowódca pułku, starszy oficer operacyjny, szef rozpoznania, szef artylerii, dowódca PGA-14, szef saperów, dowódca 1, 2, 3 bp, dowódca 3 kcz, dowódca 9 dappanc.
2. Ochrona: drp z 1 bp.
3. Środki łączności i transportu: WD-R3 dowódcy pułku, WDR-3 dowódcy 7 pa i BWP z 1 bp.
4. Miejsce i czas spotkania grupy rekonesansowej z przedstawicielami 35 pz na SD 35 pz. Punkt pracy dowódcy pułku 14.00 - 14.30 1.12.
Organizacja współdziałania i zabezpieczenia bojowego 14.30 - 15.00.
5. Łączność zapewnia WDR-3.
6. Przebieg rekonesansu.

Punkt pracy	Prowadzący rekonesans	Zagadnienia do rozpatrzenia	Uwagi
Czas pracy 1	Uczestniczy 2		4
Przejazd 13.00-13.45	Dowódca 14 pz grupa rekonesansowa	Rozpoznanie drogi marszu, 1 bp, punktu wyjściowego i rubieży rozwinięcia.	
SD-35 pz 13.45-14.00	Szef sztabu 35 pz grupa rekonesansowa	Zebranie informacji od oficerów sztabu, szefów rodzajów wojsk 35 pz o sytuacji na kierunku przewidywanego natarcia 14 pz. Uzgodnienie problemów wsparcia działań 14 pz przez 35 pz.	Informacje uzgadniają poszczególni oficerowie grupy rekonesansowej
wzg. 135, 2-500 m p.l.n. RUDNO 14.00-14.30	Dowódca 14pz Grupa rekonesansowa dca 1/35 pz	Złożenie meldunku o sytuacji przez dowódcę 1/35 pz. Sprecyzowanie problemów wsparcia działania 14 pz przez 35 pz. 1. <u>W zakresie nieprzyjaciela określić:</u> - przedni skraj obrony; - rozmieszczenie jego punktów pporu; - rozmieszczenie środków ogniowych szczególnie ppanc; - zasięgi ognia ppanc nieprzyjaciela; - system zapór inżynieryjnych; - otwarte skrzydła i luki; - możliwe kierunki wykonywania k/ataków oraz ataku śmigłowców; - silne i słabe miejsca w obronie npla; - możliwy charakter jego działań. 2. <u>W zakresie wojsk własnych określić:</u> - pas natarcia - kierunek głównego uderzenia; - odcinek przełamania	

1	2	3	4
14.30-15.00	Dowódca 14 pz Grupa rekonesansowa	<ul style="list-style-type: none"> - zadania bojowe batalionów i linie rozgraniczenia między nimi; - obiekty nieprzyjaciela planowane do porażenia uderzeniami lotnictwa i ogniem artylerii z zakrytych stanowisk ogniowych, oraz przez środki strzelające na wprost; - rejon stanowisk ogniowych artylerii i pododdziałów przeciwlotniczych; - rubieże rozwinięcia; - rubieże ataku; - liczbę przejść w zaporach przed przednim skrajem oraz sposoby i czas ich wykonania; - miejsce stanowisk dowodzenia. 	Organizacja współdziałania i bojowego zabezpieczenia

TREŚĆ ZADAŃ BOJOWYCH PRECYZOWANYCH PRZEZ DOWÓDCĘ PO REKONESANSIE

a/ 3 bp z 2 koz, dr sap drmo. Zadanie bliższe: z marszu we współdziałaniu z 1 bp rozbić kż nieprzyjaciela i opanować rubież: RUDZIENKO /wył/ wzg. 127,5.

Zadanie następne: rozbić siły dwóch plutonów drugiego rzutu 312 bz 1 opanować rubież: JÓZEFÓW, kol. RZAKTA.

Kierunek dalszego natarcia: JÓZEFÓW, CELINÓW.

Odcinek przełamania: wzg. 137,0 skraj lasu /wskazać w terenie/.

Droga marszu: - jak w rozkazie bojowym.

Punkt wyjściowy przekroczyć o G-2.45.

Rubież rozwinięcia w kolumny batalionowe o G-1.30.

Rubież rozwinięcia w kolumny kompanijne o G-0.40

Na rubież ataku /wskazać w terenie/ wyjść o G-0.08

Wspiera 35 das.

Linia rozgraniczenia /wskazać w terenie/

SDO - /wskazać w terenie/ czynne od G-0.30 2.12.

Kierunek przemieszczania: RUDZIENKO, JÓZEFÓW /wskazać w terenie/.

b/ 1 bp z 1 koz, dr sap, da plmo /bez drmo/

Zadanie bliższe: z marszu rozbić część pododdziałów 312 bz 1 opanować rubież: /wskazać w terenie/.

Zadanie następne: wspólnie z 2 bp rozbić ocalałe siły 312 bz 1 opanować rubież: BOLESŁAWÓW, CZARNÓWKA.

Kierunek dalszego natarcia: BOLESŁAWÓW, GLINIANKA II.

Kierunek głównego uderzenia: zach. BORKÓW, DOBRZYNIĘC.

Odcinek przełamania: /wskazać w terenie/.

Droga marszu: jak w rozkazie bojowym.

Punkt wyjściowy przekroczyć G-2.30

Rubież rozwinięcia w kolumny batalionowe przekroczyć w G-1.30.

Rubież rozwinięcia w kolumny kompanijne G-0.40.

Na rubież ataku /wskazać w terenie/ wyjść w G-0.08.

Wspiera: bm 35 pz.

SDO /wskazać w terenie/ czynne od G-0.30 2.12.

Kierunek zmiany: DOBRZYNIĘC, BOLESŁAWÓW.

c/ 2 bp - drugi rzut pułku. Być w gotowości do wejścia do walki z rubieży nr 1 kol. RZAKTA, JÓZEFÓW.

Zadanie bliższe: wspólnie z 1 bp rozbić odwód 11 DZ/NZ/ i opanować rubież: TERESŁAW, POREBY,

Kierunek dalszego natarcia: POREBY, WIELGOLAS.

Droga marszu: jak w rozkazie bojowym.

W toku natarcia maszerować za 3 bp.

Punkt wyjściowy przekroczyć w G-2.15.

Z chwilą wejścia do walki przydziela się 3 kcz.

d/ artyleria - artyleryjskie przygotowanie ataku 34 minuty od G-0.42 do G-0.08.

Układ: pierwsza NO 12 minut, druga NO 10 minut, trzecia NO 12 minut.

Artyleryjskie wsparcie ataku wykonać na głębokość obrony 312 bz metodą podwójnych KZO.

Artyleryjskie wsparcie nacierających wojsk w głębi obrony nieprzyjaciela, w tym zabezpieczenie wprowadzenia do walki drugiego rzutu pułku wykonać metodą zesrodkowań ognia, a podczas odpierania kontrataków wykonać ogień zaporowe.

W artyleryjskim przygotowaniu ataku w pierwszej NO: obezwładnić siłę żywą i środki ogniowe w plutonowych punktach oporu kompanii pierwszego rzutu, stacje radiolokacyjne oraz SDO 312 bz.

W drugiej NO: obezwładnić siłę żywą i środki ogniowe w plutonowych punktach oporu kompanii drugiego rzutu oraz baterię moździerzy.

Zniszczyć cele pojedyncze na przednim skraju obrony.

W trzeciej NO: obezwładnić siłę żywą i środki ogniowe w plutonowych punktach oporu kompanii pierwszego rzutu.

W artyleryjskim wsparciu ataku:

- obezwładnić siłę żywą i środki ogniowe w punktach oporu przed frontem i na skrzydłach nacierających pododdziałów;

- obezwładnić nowo wykryte plutony moździerzy oraz stanowiska dowodzenia artylerią;

- ogniem dwóch dywizjonów zabezpieczyć wejście do walki drugiego rzutu pułku.

PGA-14 - 25 pa

Rejon stanowisk ogniowych /wskazać w terenie/

Gotowość do otwarcia ognia G-2.00.

e/ Oppanc - bppanc . W artyleryjskim przygotowaniu ataku zniszczyć środki ppanc nieprzyjaciela na odcinku przełamania pułku z rubieży /wskazać w terenie/. W toku natarcia przemieszczać się za 1 bp w gotowości do niszczenia czołgów nieprzyjaciela z rubieży Nr 1: TERESIN, RUDZIENKO. Nr 2: 1,5 km pld. zach. CELINÓW, 1 km zach. RZAKTA.

TREŚĆ ORGANIZACJI WSPÓŁDZIAŁANIA DOWÓDCY 14 pz

1. Organizacja współdziałania w zadaniu, podejście, rozwinięcie pułku i APA

Celem działania w tym zadaniu jest zapewnienie zorganizowanego i terminowego przesunięcia elementów ugrupowania bojowego pułku na rubież ataku oraz obezwładnienie nieprzyjaciela ogniem w rejonie: DOBRZYNIĘC pln. wzg. 123,6 OLESIN, GRĘBISZEW.

Postawione zadania realizować następująco: 3 kez, PGA, bppanc pułku w G-7.25 rozpoczynają marsz z rejonu wyjściowego. W czasie od G-6.20 do G-6.00 przekraczają punkt wyjściowy i od G-2.00 są w gotowości do otwarcia ognia i wykonania zadań w ramach APA.

3 bp a za nim 1 bp z przydzielonymi środkami na sygnał "START" o G-3.20 rozpoczynają marsz z rejonu wyjściowego. W czasie od G-2.45 do G-2.30 2.12 przekraczają punkt wyjściowy i maszerują z prędkością nie mniejszą niż 20 km/h.

Od G-1.30 do G-1.20 bataliony przekraczają rubież rozwinięcia w kolumny batalionowe a w czasie od G-0.40 do G-0.30 2.12 rubież rozwinięcia w kolumny kompanii.

Artyleria od G-0.40 do G-0.08 w trzech nawałach ogniowych /I-11', II-10; III-12'/ obezwładnia siłę żywą i środki ogniowe w plutonowych punktach oporu kompanii pierwszego rzutu, kompanię moździerzy oraz stanowisko dowodzenia 312 bz z gęstością 1,0 - plutonowy punkt oporu kompanii drugorzutowej 312 bz z gęstością 0,75.

bppanc 35 pz, 3 kez i bppanc 14 pz od G-0.40 - G-0.08 zwalczają środki opancerzone nieprzyjaciela ogniem na wprost /pasy ognia oraz cele określić w terenie/.

1 i 3 bp pod osłoną ognia artylerii i innych środków biorących udział w OPN bez zatrzymania przechodzą w ugrupowanie przedbojowe i bojowe i o G-0.08 wychodzą na rubież ataku mając w pierwszym rzucie po dwie kp i kez /kierunki podejścia oraz rubieże ataku kompanii piechoty i czołgów wskazać w terenie/.

- ksap 2 bsap /9 ABSap od G-0.20 na sygnał "WICHER" wykonuje przy pomocy ładunków wydłużonych 8 przejść w zaporach inżynieryjnych nieprzyjaciela - po dwa przejścia na kompanię pierwszego rzutu /miejsce wykonania przejść wskazać w terenie/.

OZR-9 DZ od G-5.00 do G+2.00 utrzymuje drogę marszu 14 pz.

2 bp o G-2.15 przekracza punkt wyjściowy i do G-0.10 osiąga rubież NOWA GADKA.

2. Organizuje współdziałanie w zadaniu: atak i wykonanie zadania bliższego pułku

Celem działania w tym zadaniu jest rozbić wspólnie z 15 pz 312 bz i stworzenie warunków do rozwinięcia natarcia w głąb.

Od G-0.08 artyleria przechodzi do artyleryjskiego wsparcia ataku metodą podwójnego KZO od rubieży GRĘBISZEW, DOBRZYNIĘC. Obezwładnia nowo wykryte i ożyłe plutony moździerzy, punkty dowodzenia artylerią, siłę żywą i środki ogniowe nieprzyjaciela przed frontem i na skrzydłach atakujących pododdziałów.

1 1 3 bp w mieszanym ugrupowaniu bojowym pokonują zapory inżynieryjne przez wykonane przejścia, atakują przedni skraj obrony nieprzyjaciela /wskazać w terenie rubieże i kierunki ataku batalionów oraz manewr pododdziałami podczas opanowywania czołowych punktów oporu nieprzyjaciela/. Wspólnie z 1/15 pz rozbijają pododdziały 312 bz w rejonie GRĘBISZEW, zach. RUDZIENKO, OLEKSIN nie dopuszczając do ich wycofania się na kolejną rubież obrony.

1 bp częścią sił uderza w skrzydło nieprzyjaciela w kierunku SEPOCHÓW, RUDZIENKO w celu wyjścia na tyły punktu oporu w m. RUDZIENKO.

3 kcz i bppanc na sygnał "WICHER" opuszczają stanowiska ogniowe i ustawiają się w kolumnach:

bppanc za 1 bp a 3 kcz przy drodze KOŁBIEL, RUDZIENKO.

2 bp z chwilą opanowania przez 1 i 3 bp m. RUDZIENKA rozpoczyna marsz w kierunku KOŁBIEL, RUDNO, włącza w swoje ugrupowanie 3 kcz.

Oppanc - maszeruje za 1 bp w gotowości do rozwinięcia się na planowych lub nieplanowych rubieżach.

TREŚĆ ZABEZPIECZENIA BOJOWEGO

A. W zakresie rozpoznania

Główny wysiłek rozpoznania skupić na:

a/ w okresie przygotowania do natarcia:

- ustaleniu składu i ugrupowania nieprzyjaciela na przednim skraju obrony i w głębi /na zasięg obserwacji/;
- rozmieszczeniu jego środków ogniowych szczególnie ppanc i artylerii;
- wykryciu luk w ugrupowaniu nieprzyjaciela oraz silnych miejsc w jego obronie;
- ustaleniu rozmieszczenia odwodów i drugich rzutów.

b/ w czasie prowadzenia natarcia na:

- wykryciu pośrednich rubieży obrony;
- wykryciu rozmieszczania i manewru odwodów;
- rozmieszczenia artylerii i SNJ;
- określeniu dostępności terenu.

W tym celu: - szef rozpoznania - do 18.30 rozwinąć w ugrupowanie 35 pz sieć posterunków obserwacyjnych. Dane o położeniu przeciwnika przekazywać co 2 godziny.

- nawiązać łączność z szefem rozpoznania 35 pz i uzyskać od niego dane o rozmieszczeniu i charakterze działań nieprzyjaciela;

- w trakcie natarcia zorganizować dwa SPR na kierunkach działania batalionu, przejście ich do działania po przełamaniu przez pierwszy rzut plutonowych punktów oporu na kierunkach, wskażę w terenie, dane rozpoznawcze przekazywać w sieci rozpoznania natychmiast po uzyskaniu.

- szef zabezpieczenia chemicznego: - w skład SPR 1 i 2 włączyć drnsk;

- szef saperów - do SPR nr 1 włączyć drinż

- dowódcy batalionów 1 i 3 - po przełamaniu kompanijnych punktów oporu zorganizować na kierunkach działania BPR. Dane rozpoznawcze od tych elementów przekazywać w sieci dowodzenia.

B/ W zakresie ubezpieczenia główny wysiłek skupić na: niedopuszczeniu do przeniknięcia rozpoznania nieprzyjaciela do rejonu rozmieszczenia wojsk, zapewnieniu sprawnego przegrupowania pułku na rubież ataku oraz osłony skrzydeł w czasie natarcia.

W tym celu dowódca 1 i 3 bp wydzielić czaty w sile kp każda do działania na rubieżach: 3bp - WŁADYSŁAWÓW, OSTROŻEN, 1 bp - GONCZYCE, KOWNACICE. Pozostałe pododdziały, zorganizować ubezpieczenia bezpośrednio.

W czasie marszu kolumnę artylerii ubezpieczyć 3 kez, a siły główne kp z 3 bp.

W trakcie natarcia szczególną uwagę zwrócić na ubezpieczenie skrzydeł wydzielając w tym celu po kompanii piechoty z 1 i 3 bp oraz zaplanować ogień baterii moździerzy.

Do ubezpieczenia tyłów wydzielać pluton piechoty z 2 bp który przyjąć w podporządkowanie do 2.00 2.12.

C/ W zakresie maskowania

Główny wysiłek maskowania skupić na zachowaniu tajemnicy przyszłych działań oraz zachowania zdolności bojowej pododdziałów.

W tym celu po zajęciu rejonu wyjściowego natychmiast przystąpić do ukrycia sprzętu i ludzi przed obserwacją z powietrza.

- zakazać w pododdziałach jakichkolwiek rozmów z ludnością cywilną;
- nie informować stanów osobowych o czekających ich zadaniach wcześniej jak po uzyskaniu terminu wymarszu. Do 20.00 1.12 wydać wszystkim żołnierzom ubiory maskujące.

Do 23.00 1.12 zakończyć malowanie sprzętu na kolor maskujący.

Zakazać pracy przez radiowe środki łączności przez cały czas przebywania w rejonie wyjściowym. Łączność w czasie marszu utrzymywać przy pomocy wojskowej poczty polowej oraz posterunków regulacji ruchu. Radiostacje mogą pracować jedynie na odbiór.

Dowódca PGA w czasie AW przewidzieć pociski dymne do oślepienia punktów oporu nieprzyjaciela. Szef zabezpieczenia chemicznego zorganizować trzy rubieże zadymiania: I-na wysokości rubieży rozwinięcia w kolumny plutonowe; II - na 1,5 km od rubieży ataku; III - na przednim skraju obrony. Odpalanie dymów na poszczególnych rubieżach na mój sygnał. Rubieże zadymiania wskażą na rekonesansie.

D/ W zakresie obrony przed bronią masowego rażenia

Główny wysiłek OPBMar skupić na zabezpieczeniu pododdziałów II rzutu i artylerii przed skutkami użycia przez nieprzyjaciela BMR.

W tym celu rozśrodkować pododdziały w rejonie wyjściowym zgodnie z normami w tym zakresie. Rozbudować ukrycia dla stanu osobowego po jednym schronie na pluton.

- Do 21.00 1.12 sprawdzić urządzenia filtrowentylacyjne w BWP i ozołgach oraz przygotować sprzęt do odkażania.

- Do 20.00 w każdym batalionie, tyłach oraz przy SD zorganizować DOPIS oraz sieć wewnętrzną alarmowania i ostrzegania.

Szef saperów do 4.00 2.12 przygotować drogi manewru w rejonach: GARWOLIN, PUZNÓWKA, KOŁBIEL.

Szef zabezpieczenia chemicznego do 22.00 sprawdzić indywidualne środki ochrony przed skażeniami.

Do SPR wydzielić po drużynie rozpoznania skażeń.

E/ W zakresie powszechnej obrony przeciwlotniczej.

- 1/ Alarmowanie prowadzić w sieci dowodzenia i powiadamiania.
- 2/ W rejonie wyjściowym do 16.00 rozwinąć sieć posterunków obserwacyjnych.
- 3/ W marszu do rubieży rozwinięcia w kol. bp 1/3 sił wyznaczyć do walki z nieprzyjacielem powietrznym.
- 4/ W toku natarcia, zadania niszczenia środków napadu powietrznego realizować pododdziałami drugiego rzutu.

F/ W zakresie zabezpieczenia inżynierskiego

1. Rozbudowę inżynierską rejonu wyjściowego zakończyć do 18.00 1.12.

Do tego czasu przygotować:

- okopy dla ozołgów i BWP w pododdziałach ubezpieczeń;
- okopy dla środków ogniowych OPL;
- przykryte szczeliny dla ludzi;
- drogi wewnątrz rejonu wyjściowego.

Pozostałe pojazdy bojowe i inny sprzęt dokładnie zamaskować etatowymi i podręcznymi środkami.

2. Do 24.00 1.12 przygotować po jednej GT dla 1 i 3 bp do wykonywania przejść w zaporach inżynierskich.

3. W celu zapewnienia sprawnego wyjścia pułku z rejonu wyjściowego OZR 9 DZ przygotowuje drogę dofrontową GOŃCZYCE, KOŁBIEL. Kompania saperów 35 pz przygotowuje drogi rozwinięcia pułku od rz. SWIDER do rubieży ataku. OZR 14 pz przygotowuje drogi rozwinięcia od m. KOŁBIEL do rz. SWIDER.

4. Przejścia w polach minowych przed przednim skrajem wykona 3 ksap 2/9 BSap. We własnych polach minowych sposobem ręcznym, a w polach minowych nieprzyjaciela sposobem wybuchowym. Ilość przejść - 8 /po 4 na bp/.

5. Przesunięcie pododdziałów z rejonu wyjściowego do rubieży ataku ubezpieczać GT i GRT.

6. W czasie natarcia, do rozpoznania i pokonywania zapór inżynierskich wykorzystywać GT i GRT.

7. Natychmiast składać meldunki o napotkaniu zapór inżynierskich a szczególnie minowych.

Szef saperów

1. Do 19.00 1.12 sprawdzić i zameldować wykonanie zadań w ramach rozbudowy inżynierskiej rejonu wyjściowego.

2. Do 20.00 1.12 zakończyć przygotowanie pododdziałów saperów wydzielonych do GT i do 22.00 skierować je w rejon SDO 1 i 3 bp.

3. Zorganizować współdziałanie między pododdziałami wojsk inżynieryjnych przygotowującymi drogi marszu i rozwijania pułku do natarcia.

4. W polach minowych przed przednim skrajem wykonać 8 przejść. Służbę porządkowo-ochronną na przejściach utrzymywać siłami saperów. Miejsca wykonania przejść wskazałem podczas rekonesansu.

5. Rozbudowę inżynieryjną stanowiska dowodzenia pułku uzgodnić z szefem sztabu.

6. Pozostałość ksap i sił przydzielonych przesuwać po drodze GOŃCZYCE, KOŁBIEL, RUDNO, RUDZIENKO, RZAKTA, MICHAŁÓW w gotowości do wzmocnienia bp nacierających w pierwszym rzucie, wykonywania przejść w zaporach inżynieryjnych i prowadzenia rozpoznania inżynieryjnego.

OPRACOWAŁ

SPRAWDZIŁ
KIEROWNIK ZAKŁADU
DZIAŁAŃ BOJOWYCH PUŁKU

/-/ mjr dypl. Witold LIDWA

/-/ płk dypl. Stefan TRETYN

Wydrukowano w 215 egz.

Egz. nr 1-15 oprac. metod.

Egz. nr 16-215 Bibl.Nauk.DZS

Wyk. mjr Lidwa

Druk. A.Wł.

Druk. ASG WP nr pf 286/pf 1566/WW

Kor. J.G.

AKADEMIA SZTABU GENERALNEGO WP

KATEDRA TAKTYKI OGÓLNEJ

~~DO UŻYTKU~~

Egz. nr....

Dla nauczycieli akademickich
i słuchaczy

ĆWICZENIE 104

ZESTAW MATERIAŁÓW DO ZAJĘCIA Nr 16 z TO

/Meldunek decyzji dowódcy 14 pz
Uzasadnienie przyjętych rozwiązań/

MELDUNEK DECYZJI DOWÓDCY 14 pz

1. Oceniam:

31 BZ przechodzi do obrony na rubieży: BORÓWEK, SEPOCHÓW, CELESTYNÓW, mając w pierwszym rzucie 311 mbz i 312 bz w pasie o szerokość 10 km. Do rana 2.12 nieprzyjaciel ma możliwość odtworzenia odwodu z sił 314 bez, którego użycie w pasie natarcia 14 pz jest mało prawdopodobne. W pasie natarcia pułku przechodzi do obrony 312 bz, który rozbudowuje kompanijne punkty oporu w rejonach: wzg. 137,0 /wył/ SEPOCHÓW, płd. RUDZIENKO, GRĘBISZEW, płd. skraj lasu 2 km zach. GRĘBISZEW, płd. wsch. JÓZEFÓW. Najsilniejszej obrony spodziewam się w rejonie wzg. 137,0 wzg. 142,0, płd. RUDZIENKO. Działanie 312 bz może wspierać: pluton niszczyteli czołgów, 315 da z rejonu płd. RZAKTA, bateria haubic 203,2 mm ze SO zach. skraj MALISZEW i bateria "LARS" z rejonu KLUKI.

Liczę się z możliwością kontrataku odwodu 11. DZ/NZ/ z kierunku CZARNÓWKA RUDZIENKO. W pasie natarcia 14 pz na głębokość zadania bliższego nieprzyjaciel może mieć: do dwóch kompanijnych punktów oporu, do 14 środków przeciwpancernych, do 18 dział, do 12 transporterów. Skuteczne rozbitcie tych sił stwarza warunki przejścia do pościgu i gwarantuje wykonanie zadania.

2. Zdecydowałem: Główne uderzenie wykonać w kierunku: RUDNO, RZAKTA, WIELGOLAS DUCHNOWSKI. Dwoma wzmocnionymi batalionami piechoty w pierwszym rzucie przełamać obronę nieprzyjaciela na odcinku wzg. 137,0, skraj lasu /7433 c/ i wspólnie z 15 pz rozbić siły główne 312 bz. Po czym wprowadzić do walki drugi rzut, z marszu rozbić wspólnie z 19 poz odwód 11 DZ i opanować rubież zadania następnego, gdzie siłami jednego batalionu zabezpieczyć wejście do walki 20 pz.

W ogniowym porażeniu, w pierwszej kolejności obezwładnić plutonowe punkty oporu, artylerię nieprzyjaciela z gęstością 1,0. W następnej kolejności drugorzutowe punkty oporu oraz SD 312 bz z gęstością 0,7. Po czym w ogniowym wsparciu nacierających wojsk w głębi, być w gotowości do obezwładniania nowo wykrytych i ocalałych sił nieprzyjaciela z gęstością 0,5.

Pułk ugrupować w dwa rzuty. W pierwszym rzucie dwa bataliony piechoty wzmocnione czołgami.

Punkt wyjściowy: CHOTYNIA

Rubieże rozwinięcia w kolumny:

- batalionowe - AUGUSTÓWKA, WOLA STAROGRODZKA;

- kompanijne - CHROSNA, SUFCZYN.

Rubież ataku: 500 m płn. BORKÓW, wzg. 135,1

Droga marszu: GOŃCZYCE, GARWOLIN, KOŁBIEL, RUDNO.

3. W tym celu: 3 bp z 2 kcz i dr sap drmo w zadaniu bliższym we współdziałaniu z 1 bp rozbija nieprzyjaciela w rejonie /wył/ droga RUDNO RUDZIENKO wył. droga polna /7433 d/ i opanowuje rubież: kol. RUDZIENKO, RUDZIENKO.

W zadaniu następnym rozbija wspólnie z 1/15 pz nieprzyjaciela w drugorzutowym kompanijnym punkcie oporu i opanowuje rubież: JÓZEFÓW wsch. RZAKTA, kol. RZAKTA.

Kierunek dalszego natarcia JÓZEFÓW, CELINÓW, ALEKSANDRÓWKA, w gotowości do zabezpieczenia wejścia do walki 20 pz.

- 1 bp z 1 kcz das 14 pz, drsap drmo w zadaniu bliższym wspólnie z 3 bp rozbija nieprzyjaciela w pierwszorzutowym kompanijnym punkcie oporu i opanowuje rubież: /wył/ RUDZIENKO, płn. SEPOCHÓW. W zadaniu następnym rozbija wycofujące się siły 312 bz i opanowuje rubież: /wył/ kol. RZAKTA, BOLESŁAWÓW, /wył/ CZARNÓW.

Kierunek dalszego natarcia: BOLECHÓWEK BRZEZINY.

- 2 bp z kcz wchodzi do walki po wykonaniu zadania bliższego przez pułk. W zadaniu bliższym wspólnie z 1 bp rozbija odwód 11 DZ/NZ/ i opanowuje rubież: HUTNA GÓRA, GÓRKI, POREBY.

Kierunek dalszego natarcia: GÓRKI, WIELGOLAS DUCHNOWSKI.

- artyleria: - PGA-14 - 25 pa

W artyleryjskim przygotowaniu ataku w trzech NO w ciągu 34' obezwładnia dm 312 bz, siłę żywą i środki ogniowe w punktach oporu kompanii pierwszego rzutu, stacaje radiolokacyjne, SDO 312 bz, cele pojedyncze. Artyleryjskie wsparcie ataku wykonuje na głębokość obrony 312 bz metodą podwójnych KZO.

Artyleryjskie wsparcie nacierających wojsk w głębi obrony nieprzyjaciela wykonuje metodą ześrodkowań ognia, a podczas odpierania kontrataku - ogień zaporowe.

- OPpanc - bppanc w artyleryjskim przygotowaniu ataku niszczy środki przeciwpancerne nieprzyjaciela na odcinku przełamania pułku.

W toku natarcia przemieszcza się za 1 bp. w gotowości do niszczenia czołgów nieprzyjaciela z planowanych lub nieplanowanych rubieży.

4. Główne problemy współdziałania

Współdziałanie zorganizowane będzie do realizacji trzech głównych zadań:

I. Podejście, rozwinięcie i APA, w którym rozpatrywane będą następujące problemy:

- terminowe i jednoczesne wyjście pułku na rubieże rozwijania i rubież ataku;

- stworzenie warunków do wykonania przejść w zaporach podczas APA.

II. Atak i wykonanie zadania bliższego, w którym rozpatrywane będą:

- sposób ataku i kolejność rozbicia nieprzyjaciela;
- artyleryjskie wsparcie ataku.

III. Wykonanie zadania następnego w którym rozpatrywany będzie problem udziału pułku w odparciu kontrataku odwodu 11 DZ/NZ/ oraz potęgowania uderzenia.

5. Problemy zabezpieczenia bojowego.

Główny wysiłek zabezpieczenia bojowego zamierzam skupić na niedopuszczeniu do niespodziewanego napadu nieprzyjaciela, zmniejszeniu skuteczności jego uderzeń na wojska własne oraz stworzeniu im sprzyjających warunków zorganizowanego wejścia do walki w odpowiednim czasie i pomyselnego jej prowadzenia.

6. Uzasadnienie niektórych elementów decyzji

a/ Kierunku głównego uderzenia

Użycie przez dowódcę dywizji dwóch pułków /14 i 15 pz/ do rozbicia 312 bz sugeruje że główne uderzenie 14 pz należy wykonać skrzydłem przylegającym do 15 pz a więc prawym skrzydłem. Wprowadzenie przez dowódcę dywizji po wykonaniu przez pułk zadania następnego kolejnych sił tj. 20 pz i działania jego na kierunku głównego uderzenia dywizji wskazuje że główne uderzenie należy wykonać prawym skrzydłem w kierunku RUDNO, RZAKTA, WIELGOLAS DUCHNOWSKI. Za wykonaniem głównego uderzenia w wyżej wymienionym kierunku wskazuje również teren, którego pokrycie i ukształtowanie umożliwia użycie wszystkich rodzajów sprzętu bojowego. Z aktualnego ugrupowania nieprzyjaciela oraz warunków terenowych wynika że główny wysiłek obrony skupi on na kierunku natarcia 14 pz. Wykonanie głównego uderzenia prawym skrzydłem doprowadzi do rozerwania zwartości obrony 312 bz i szybkie rozwinięcie natarcia w głąb i na skrzydła.

Główne uderzenie należy wykonać w kierunku: RUDNO, RZAKTA, WIELGOLAS DUCHNOWSKI.

b/ Przewagi na odcinku przełamania pułku

Na odcinku przełamania pułku, nieprzyjaciel posiada:

1,5 kz - 105 ludzi

BWP Marder - 9

Środków ppanc -24 /dwa plppanc 310 kppanc, PPK 1,5 kz/.

Razem śr. ppanc $9 \cdot \frac{2}{3}$ czołgu przeliczeniowego $\pm 24 = 30$ środków przeciwpancernych.

Aby uzyskać 4-5 krotną przewagę w ludziach należy mieć $420 \approx 520$ ludzi /105 . $4 \div 5 = 420 \approx 520$ /. Użycie do przełamania obrony nieprzyjaciela dwóch bp /sześć kp/ daje w sumie 570 ludzi $6 \cdot 95\%$ ukompletowania = 570 ludzi. Stanowi to pięciokrotną przewagę w ludziach.

Dla zabezpieczenia swobody manewru BWP podczas pokonywania zapór inżyneryjnych oraz ataku istnieje konieczność zniszczenia około 16 środków przeciwpancernych i opancerzonych nieprzyjaciela: /7-BWP, 5 ppk Milan, 4 RJG = 16/.

Do zniszczenia 1 środka nieprzyjaciela potrzeba użyć 1,5 środka własnego. Stąd do zniszczenia 16 środków potrzeba $16 \times 1,5 = 25$ środków własnych.

Ilość taką uzyskam wydzielając do strzelania na wprost kcz - 12 czołgów, bppanc z dappanc - 6 środków, BWP z 1/35 pz - 7 środków co daje wymaganą ilość 25 środków.

Dla uzyskania 3-4 krotnej przewagi w czołgach nad środkami ppanc npla w głębi obrony należy użyć 45-60 środków własnych.

Nieprzyjaciel posiada 30 środków ppanc z tego 16 środków przeciwpancernych zaangażowanych w walce ze środkami przeciwpancernymi strzelającymi na wprost, pozostaje więc $30 - 16 = 14 \approx 15$ środków.

Chcąc uzyskać 4-5 krotną przewagę nad środkami przeciwpancernymi potrzeba $15 \times 4 \approx 5 = 45 - 60$ środków własnych. Użycie dwóch batalionów w pierwszym rzucie pozwoli uzyskać 36 czołgów przeliczeniowych $/5,6 \cdot \frac{2}{3}$ czołgu przeliczeniowego = 36/. Wzmacniając bataliony piechoty kompaniami czołgów uzyskamy wymaganą ilość 60 czołgów przeliczeniowych $/36 \times /2 \times 12/ = 60$ czołgów przeliczeniowych/ czyli ilość potrzebną do uzyskania pięciokrotnej przewagi.

c/ Możliwości pułku w walce z odwodem dywizyjnym

W wypadku wykonania kontrataku całością sił w pasie natarcia pułku posiadał on będzie 4,5 kz ≈ 350 ludzi /1,5 kz 312 bz + 332 bz/

BWP - 28 /1,5 kz 312 bz + trzy kz 332 bz/

Czołgów 28 /334 bcz/

Razem $28 \cdot \frac{1}{3}$ czołgu przeliczeniowego = 19 + 28 cz. /334 bcz/ w sumie $47 \approx 50$ czołgów przeliczeniowych

artylerii - 59 dział.

Zakładając odpieranie kontrataku z miejsca należy przyjąć że jeden

czołg, PPK z nie przygotowanych SO może zniszczyć średnio 1-1,5 środka,
a więc $50 \times 1 \approx 1,5 = 35 + 50$ środków.

W 1 bp jest: - 285 ludzi
- 28 BWP
- 12 czołgów

Razem 40 środków ogniowych.

Rozwinięcie na kierunku kontrataku bppanc - 6 ppk pozwoli uzyskać 46
środków ogniowych co zapewni odparcie kontrataku z miejsca.

OPRACOWAŁ

SPRAWDZIŁ
KIEROWNIK ZAKŁADU
DZIAŁAŃ BOJOWYCH PUŁKU

/-/ mjr dypl. W. LIDWA

/-/ płk dypl. Stefan TRETYN

Wydrukowano w 215 egz.

Egz. nr 1-15 oprac.metod.

Egz. 16-215 Bibl.Nauk.DZS

Wyk. mjr Lidwa

Druk. A.Wl.

Druk ASC WP nr pf 282/pf 1562/WW

Kcr. J.G.

AKADEMIA SZTABU GENERALNEGO WP
KATEDRA TAKTYKI OGÓLNEJ

POWENIE
Egz. nr.....

Dla nauczycieli akademickich
i słuchaczy

ĆWICZENIE 104

ZESTAW MATERIAŁÓW DO ZAJĘCIA Nr 18

/Orientacja taktyczna; odpowiedzi oficerów
sztabu na pytania dowódcy 14 pz; zadania
bojowe, organizacja współdziałania/

ORIENTACJA TAKTYCZNA

/meldunek dowódcy 1 bp dla dowódcy 14 pz/

1. Batalion nacierał w kierunku: BORKÓW, DOBRZYNIC, BOLESŁAWÓW. Wykorzystując skutki ognia PGA-14 rozbił część sił 312 bz w rejonie: /wył/ RUDZIENKO, /wył/ SEPOCHÓW, DOBRZYNIC i do 10.00 2.12 opanował rubież zadania bliższego. Po wprowadzeniu do walki drugiego rzutu batalion nacierał w kierunku CZARNÓWKA rozbił około plutonu piechoty z 312 bz i dwiema kompaniami opanował rubież: /wył/ kol. CELINÓW, CZARNÓWKA. Przed frontem batalionu broni się nieprzyjaciel w sile około czterech plutonów piechoty wzmocnionych dwoma plutonami ppanc pocisków kierowanych. Szczególnie silną obronę stwierdzono w rejonie /wskazać w terenie/.

a/ 2 kp atakowała z powodzeniem w kierunku /wskazać w terenie/. Dalszy atak kompanii zatrzymałem. Przed frontem kompanii nieprzyjaciel siłami około plutonu broni GLINIANKI II.

Wykryto w rejonie płn. RUDA kolumnę dział oraz rozbudowę inżynierską na rubieży HUTNA GÓRA, GĄSKI.

b/ 3 kp opanowała CZARNÓWKĘ /wskazać w terenie/. Natarcie kompanii nie ma powodzenia. Przed frontem natarcia kompanii nieprzyjaciel siłami około dwóch plutonów piechoty i około dwóch plutonów ppanc pocisków kierowanych zorganizował silną obronę w rejonie: /wskazać w terenie/. Wykryto plutonowe punkty oporu w rejonie /wskazać w terenie/ oraz wyrzutnie PPK w rejonie /wskazać w terenie/. Z rejonu MALCANÓW prowadzą ogień działa kalibru 155 mm, a z rejonu PORĘBY moździerz.

c/ 1 kp z 1 kcz /drugi rzut 1 bp/ zatrzymany w kolumnach marszowych na drodze pld. RZAKTA.

d/ bateria moździerzy na SO w rejonie RZAKTA szosa z RZAKTY do CZARNÓWKI /wskazać w terenie/ zniszczona.

2. Na prawo 8 kp /3 bp/ walczy o kol. CELINÓW. Na lewo 3 kcz /9 pcz/ opanowała KRUSZOWIEC i naciera w kierunku WOLA KARCZEWSKA.

3. Batalion w dotychczasowych walkach utracił

4. O 12.00 2.12 1 bp otrzymał rozkaz zatrzymania natarcia, który wykonałem i oczekuję na zadanie.

ODPOWIEDZI OFICERÓW NA PYTANIA DOWÓDCY 14 pz

/udzielane ustnie w terenie/

1. Szef rozpoznania

Pytanie dowódcy: Określić czas, kierunek, rubież i siły kontrataku nieprzyjaciela.

Odpowiedź: Wykryta kolumna czołgów nieprzyjaciela, to prawdopodobnie batalion czołgów 33 BPanc który znajduje się czołem 12 km od rubieży styczności na drodze STEFANÓWKA, PECLIN, wynika stąd że za około 60' batalion ten może wykonać kontratak w kierunku PECLIN, RZAKTA /wskazać w terenie/ z rubieży /wskazać w terenie/.

W kontrataku może wziąć udział do:

- 38 czołgów;
- 18 dział i moździerzy;
- 14 wyrzutni przeciwpancernych;
- 6 transporterów opancerzonych.

2. Dowódca PGA-14

Pytanie dowódcy: Określić możliwości opóźnienia podejścia odwodu 11 DZ i wsparcia 1 bp w czasie odpierania kontrataku.

Odpowiedź: DGA-9 ogniem trzech da i dar zwalczą podchodzące kolumny odwodu 11 DZ na drodze WIĄZOWNA, PECLIN-400 m płn.zach. MALCANÓW. W czasie rozwijania się odwodu 11 DZ do ataku artyleria dywizji i pułku ogniem pięciu dywizjonów wykonuje ogień zmasowany /wskazać w terenie/ stwarza to możliwość opóźnienia wykonania kontrataku o około 20-30'. Ponadto PGA może obezwładnić pluton moździerzy lub 5-6 celów pojedynczych ogniem obserwowanym. Proponuję wykonać SOZ na odcinku /wskazać w terenie/.

ZADANIA BOJOWE POSTAWIONE PRZEZ DOWÓDCĘ PUŁKU W TERENIE

1. Nieprzyjaciel siłami około dwóch plutonów wzmocnionych wyrzutniami przeciwpancernych pocisków kierowanych zorganizował obronę w rejonie:

- jeden plutonowy punkt oporu /wskazać w terenie/;
- kolejny plutonowy punkt oporu /wskazać w terenie/

W celu stworzenia dogodnych warunków wykonania kontrataku przez odwód 11 DZ/NZ/. Jednocześnie podciąga odwód w sile do BPanc, którym może wykonać kontratak za 60' w kierunku: MALCANÓW, SEPOCHÓW.

Liczę się z możliwością wykonania kontrataku w lewe skrzydło pułku siłami do wzmocnionego batalionu czołgów z 33 BPanc około godziny 13.00 2.12 w kierunku LIPOWO, RZAKTA /wskazać w terenie/ z rubieży: /wskazać w terenie/. Kontratak ten może być wsparty ogniem jednego dywizjonu z rejonu płn. MALCANÓW.

2. Rozkazuję:

a/ 1 bp z 1 kcz, p1sap, das załamać kontratak nieprzyjaciela z miejsca z rubieży: /wskazać w terenie/ i wspólnie z odwodami specjalnymi pułku nie dopuścić do przerwania się czołgów nieprzyjaciela w kierunku: LIPOWO, RZAKTA. Po załamaniu kontrataku - wykorzystując skutki uderzenia w skrzydło kontratakujących sił przez część sił:

2 bp i 9 pcz - uderzyć w kierunku: RZAKTA, wach. MALCANÓW /wskazać w terenie/ rozbić ocalałe siły bcz 33 BPanc i ześrodkować się w rejonie /wył./ GLINIANKA II /wył./ LIPOWO, /wył./ POREBY /wskazać w terenie/ 1 kcz rozwinąć na rubieży ogniowej /wskazać w terenie/. Jedną kompanią zabezpieczyć wejście do walki 2 bp z rubieży: /wył./ CELINÓW, las /wskazać w terenie/

b/ artyleria:

- PGA-14 wykonać stały ogień zaporowy na odcinku /wskazać w terenie/. Być w gotowości do zwalczania baterii moździerzy npla /wskazać w terenie/.

Wziąć udział w wykonaniu ognia zmasowanego "LONDYN" przez dywizję zgodnie z otrzymanym zadaniem.

- Oppanc rozwinąć na rubieży /wskazać w terenie/ z zadaniem nie dopuścić do przerwania się czołgów i transporterów nieprzyjaciela w kierunku /wskazać w terenie/

c/ wojska inżynieryjne:

- OZap 9 DZ wykonać marsz po drodze RUDZIENKO, RZAKTA i do 13.20 2.12 ustawić pole minowe na rubieży: /wskazać w terenie/ oraz zaminować drogę GLINIANKA I, CZARNÓWKA /wskazać w terenie/. Po czym ześrodkować się w rejonie /wskazać w terenie/.

3. Na korzyść 14 pz lotnictwo wysiłkiem 1 e/1 LMB o 12.15 wykonało uderzenie na kolumnę bcz w rejonie STEFANÓWKA, oraz wysiłkiem 1 e/1 śb o 13.00 jest w gotowości do zwalczania czołgów nieprzyjaciela z rubieży: /wskazać w terenie/.

Na prawo 2 bp o 13.00 wchodzi do walki z rubieży: /wskazać w terenie/ i uderzeniem w kierunku /wskazać w terenie/ rozbija ocalałe siły 312 bz. Częścią sił uderza w lewe skrzydło kontratakującego nieprzyjaciela.

Na lewo 19 pcz częścią sił załamuje kontratak nieprzyjaciela z miejsca z rubieży: pld. GLINIANKA I WOLA DUCKA. Głównymi siłami naciera w kierunku WOLA DUCKA, WIĄZOWNA.

4. Gotowość do odparcia kontrataku 13.00 2.12.

ORGANIZACJA /USCISLENIE/ WSPÓLDZIAŁANIA
NA ODPARCIE KONTRATAKU ODWODU 11 DZ/NZ/

Cel: Załamać kontratak odwodu 11 DZ/NZ/ i rozbić jego siły główne.

Postawione zadania realizować następująco:

1. 1 bp pod osłoną sił głównych wprowadza do walki 1 kp na lewe skrzydło i trzema kompaniami przechodzi do załamania kontrataku z miejsca z nakazanej rubieży. Następnie, wykorzystując teren, organizuje system ognia w taki sposób, aby posiadał możliwość prowadzenia ognia czołowego i skrzydłowego. W tym czasie 1 kcz powinna zająć wskazaną rubież ogniową i okopać się. Z chwilą wyjścia kolumn czołgów nieprzyjaciela na rubież /wskazać w terenie/ otwierają ogień czołgi i BWP, niszcząc czołgi nieprzyjaciela i umożliwiając im jednoczesne wyjście na rubież ataku. Po osiągnięciu przez nieprzyjaciela rubieży /wskazać w terenie/ batalion posiadanymi siłami i środkami otwiera ogień, niszczy nieprzyjaciela i załamuje jego natarcie. Po załamaniu kontrataku batalion całością sił wznawia natarcie i rozбивa ocalałe siły tego kontrataku.

2. DGA-9 od 12.30 obezwładnia artylerię nieprzyjaciela w rejonie płn. MALCANÓW i wykonuje ogień do kolumn opóźniając tym ich podejście. Z chwilą gdy siły główne kontratakującego nieprzyjaciela znajdują się w rejonie /wskazać w terenie/ wspólnie z PGA-14 wykonuje OZmas "LONDYN".

PGA-14 z chwilą wejścia kolumn bcz w pas natarcia pułku wykonuje ogień do kolumn opóźniając jego podejście i dezorganizując przyjęcia przez niego ugrupowania w linię kolumn kompanii. Jedną baterią /w tym samym czasie/ obezwładnia baterię moździerzy nieprzyjaciela w rejonie płn. POREBY. Z chwilą, gdy siły bcz npla znajdują się w rejonie /wskazać w terenie/ bierze udział w OZmas dywizji "LONDYN". Po wyjściu czołgów nieprzyjaciela na rubież /wskazać w terenie/ wykonuje ogień zaporowy BRZOZA na odcinku /wskazać w terenie/ /AKACJA/ na odcinku /wskazać w terenie/ lub na sygnał dowódcy 1 batalionu.

Oppanc 14 pz do 13.00 zajmuje rubież /wskazać w terenie/ i jest w gotowości do zwalczania czołgów nieprzyjaciela na sygnał dowódcy 1 bp.

OPRACOWAŁ

SPRAWDZIŁ
KIEROWNIK ZAKŁADU
DZIAŁAŃ BOJOWYCH PUŁKU

/-/ mjr dypl. Witold LIDWA

/-/ płk dypl. Stefan TRETYN

Wydrukowano w 215 egz.

Wyk. mjr Lidwa

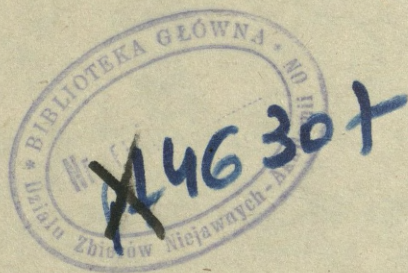
Egz. nr 1-15 oprac. metod.

Druk. A.Wl.

Egz. nr 16-215 Bibl.Nauk.DZS

Druk. ASG WP nr pf283/pf 1563/WW

Kor. J.G.

h mery